

Curtea de Apel Ploiești
Decizii Relevante
Trimestrul I 2017

Întocmit
Grefier Statistician,
Elena Costache

Cuprins

Secția I Civilă

➤ CERERE DE INTERVENȚIE ACCESORIE ÎN PROCEDURA RECUNOAȘTERII UNEI HOTĂRÂRI ARBITRALE STRĂINE. INTERESUL PROPRIU, ACTUAL AL INTERVENIENTULUI ACCESORIU.

➤ DESPĂGUBIRI REPREZENTÂND CONTRAVALOAREA TICHETELOR / VOUCHERELOR DE VACANȚĂ AFERENTE PERIOADEI 2012-2014. OUG NR. 8/18.02.2009. NEALOCAREA SUMELOR DE BANI DE LA BUGETUL DE STAT ÎN VEDEREA ACORDĂRII ACESTOR TICHETE PRIN DISPOZIȚII LEGISLATIVE ANUALE.

➤ MOMENTUL PÂNĂ LA CARE ANGAJATORUL ARE CALITATE PROCESUALĂ PASIVĂ ÎN LITIGIILE PRIVIND CONSTATAREA ÎNCADRĂRII ACTIVITĂȚII DESFĂȘURATĂ DE SALARIAT ÎN GRUPĂ SUPERIOARĂ DE MUNCĂ.

➤ CONFLICT DE COMPETENȚĂ. STABILIREA INSTANȚEI COMPETENTE ÎN SITUAȚIA ÎN CARE SE SOLICITĂ ANULAREA UNEI CLAUZE COMPROMISORII DINTR-UN CONTRACT EVALUABIL ÎN BANI DE COMPETENȚA JUDECĂTORIEI.

➤ INTERPRETAREA ȘI APLICAREA DISPOZIȚIILOR ART. 195 ALIN.3 DIN CODUL MUNCII

➤ COMUNICAREA ACTELOR DE PROCEDURĂ.

➤ SPORUL DE DOCTORAT. DATA ACORDĂRII SPORULUI DE DOCTORAT. ART. 5 ALIN.1¹ DIN LEGEA 711/2015

➤ DISPOZITIVUL HOTĂRÂRII TREBUIE SĂ CONȚINĂ SOLUȚIA DATĂ DE INSTANȚA TUTUROR CAPETELOR DE CERERE

➤ PENSIA DE URMAȘ

➤ SOLUȚIONAREA CU PRIORITATEA A UNEI CERERI DE ACORDARE DESPĂGUBIRI ÎN CONDIȚIILE EXISTENȚEI UNEI HOTĂRÂRI JUDECĂTOREȘTI PRIN CARE S-A CONSTAT EXISTENȚA DREPTULUI RECLAMANTULUI LA MĂSURI REPARATORII PRIN ECHIVALENT, PRECUM ȘI ÎNTINDEREA ACESTUI DREPT

➤ DATA DE LA CARE CURGE TERMENUL DE PRESCRIȚIE ÎN CAZUL CERERILOR PRIVIND PLATA UNOR DREPTURI SALARIALE SUCCESIVE

Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal

➤ **INADMISIBILITATEA ATACĂRII, ANTERIOR PRONUNȚĂRII ASUPRA FONDULUI, A ÎNCHEIERII PRIN CARE INSTANȚA A RESPINS CEREREA DE INTRODUCERE ÎN CAUZĂ A UNEI PĂRȚI**

➤ **GREȘITA INTERPRETARE ȘI APLICARE DE CĂTRE INSTANȚA DE FOND A DISPOZIȚIILOR ART. 31 ALIN. 2-5 DIN LEGEA NR. 215/2001 PRIVIND ATRIBUȚIILE COMISIEI DE VALIDARE A CONSILIERILOR LOCALI ÎN URMA DESFĂȘURĂRII ALEGERILOR LOCALE**

➤ **REVIZUIRE. OBIECTUL PRICINII NU SE MAI AFLĂ ÎN FIINȚĂ. INADMISIBILITATE.**

➤ **SUSPENDAREA JUDECĂȚII PENTRU NEÎNDEPLINIREA DE CĂTRE RECLAMANȚI A OBLIGAȚIEI DE PLATĂ A ONORARIULUI DE EXPERT PENTRU EXPERTIZA DISPUSĂ DIN OFICIU DE CĂTRE INSTANȚĂ.**

Secția Penală și pentru cauze cu minori și familie

➤ **PROVOCAREA ILEGALĂ A AVORTULUI. DOVADA CERINȚEI LEGALE IMPUSE DE LEGIUITOR ÎN ART.185 ALIN.1 LIT. c COD PENAL ANTERIOR PRIVIND VÂRSTA DE 14 SĂPTĂMÂNI A SARCINII.**

➤ **TRATAMENTUL SANȚIONATOR AL CONCURSULUI DE INFRAȚIUNI REGLEMENTAT DE NOUL COD PENAL. NELEGALITATEA CUMULULUI JURIDIC.**

➤ **INDIVIDUALIZAREA PEDEPSEI. CRITERII DE INDIVIDUALIZARE. PRINCIPIUL PROPORȚIONALITĂȚII.**

➤ **CONTESTAȚIA LA EXECUTARE. CAUZE DE MICȘORARE A PEDEPSEI.**

➤ **INDIVIDUALIZAREA EXECUTĂRII PEDEPSEI.**

Decizii Relevante

Trimestrul I 2017

Secția I Civilă

CERERE DE INTERVENȚIE ACCESORIE ÎN PROCEDURA RECUNOAȘTERII UNEI HOTĂRĂRI ARBITRALE STRĂINE. INTERESUL PROPRIU, ACTUAL AL INTERVENIENTULUI ACCESORIU.

- *Art. 61 alin.1 și 3 Cod procedură civilă;*
- *Art. 1125 și art. 1129 Cod procedură civilă.*

Potrivit art. 61 alin. 1 și 3 Cod pr.civilă, intervenția voluntară accesorie, ca natură juridică, este o simplă apărare, iar intervenientul accesoriu trebuie să justifice întotdeauna un interes propriu.

Practica judecătorească și literatura de specialitate au statuat, în mod constant, că intervenientul accesoriu are un interes personal, distinct de cel al părții pe care o apără, motivat de faptul că drepturile sale ar putea fi afectate prin pronunțarea unei hotărâri de condamnare a părții respective. Terțul urmărește să preîntâmpine pronunțarea unei hotărâri care ar fi susceptibilă să creeze o situație de natură a compromite propriile sale drepturi.

De fapt, intervenientul accesoriu are un interes preventiv, care se apreciază în funcție de posibila incidență asupra drepturilor sale a hotărârii ce urmează a se pronunța cu privire la cererea principală.

Așadar, deși prejudiciul pe care l-ar putea suferi terțul nu este decât eventual, grija de a preveni producerea acestuia conferă un caracter născut și actual interesului intervenientului accesoriu.

Pe de altă parte, arbitrajul este o cale de soluționare convențională a litigiilor vizând drepturi de care părțile pot dispune, iar recunoașterea unei hotărâri arbitrale străine nu operează în mod automat, instanța fiind obligată să verifice îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 1125 Cod pr.civilă (potrivit căruia o hotărâre arbitrală este recunoscută și poate fi executată în România dacă diferendul formând obiectul acesteia poate fi soluționat pe cale arbitrală în România și hotărârea nu conține dispoziții contrare ordinii publice de drept internațional privat român) iar partea căreia i se opune hotărârea poate să invoce și să probeze existența vreunui din motivele

limitativ enumerate de art. 1129 Cod pr.civilă – motive de refuz al recunoașterii sau executării (cel de la litera e stipulând „hotărârea privește un diferend neprevăzut în convenția arbitrală sau în afara limitelor fixate de aceasta ori cuprinde dispoziții care excedează termenilor convenției arbitrale”).

Într-adevăr, în conformitate cu art. 1133 Cod pr.civilă, tribunalul sesizat cu o cerere de recunoaștere și executare nu poate examina hotărârea arbitrală pe fond, numai că restricția nu se extinde și asupra verificării condițiilor prevăzute de art. 1125 și art. 1129 Cod pr.civilă.

Curtea de Apel Ploiești, Secția I Civilă
Decizia civilă 1339 din 12 iunie 2017

Prin decizia civilă nr. 1339/12 iunie 2017, Curtea de Apel Ploiești a admis apelul declarat de numitul Z împotriva încheierii din data de 8.05.2017 a Tribunalului Dâmbovița, pe care a anulat-o în tot, în sensul că a admis în principiu cererea de intervenție accesorie formulată de numitul Z și a trimis cauza pentru continuarea judecării la aceeași instanță, respectiv Tribunalul Dâmbovița.

Sub un prim aspect, se impune a se preciza că, potrivit art. 61 alin. 1 și 3 Cod pr.civilă, intervenția voluntară accesorie, ca natură juridică, este o simplă apărare, iar intervenientul accesoriu trebuie să justifice întotdeauna un interes propriu.

Practica judecătorească și literatura de specialitate au statuat, în mod constant, că intervenientul accesoriu are un interes personal, distinct de cel al părții pe care o apără, motivat de faptul că drepturile sale ar putea fi afectate prin pronunțarea unei hotărâri de condamnare a părții respective. Terțul urmărește să preîntâmpine pronunțarea unei hotărâri care ar fi susceptibilă să creeze o situație de natură a compromite propriile sale drepturi.

De fapt, intervenientul accesoriu are un interes preventiv, care se apreciază în funcție de posibila incidență asupra drepturilor sale a hotărârii ce urmează a se pronunța cu privire la cererea principală.

Așadar, deși prejudiciul pe care l-ar putea suferi terțul nu este decât eventual, grija de a preveni producerea acestuia conferă un caracter născut și actual interesului intervenientului accesoriu.

Pe de altă parte, Curtea reamintește că arbitrajul este o cale de soluționare convențională a litigiilor vizând drepturi de care părțile pot dispune, iar recunoașterea unei hotărâri arbitrale străine nu operează în mod automat, instanța fiind obligată să verifice îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 1125 Cod pr.civilă (potrivit căruia o hotărâre arbitrală este recunoscută și poate fi executată în România dacă diferendul formând obiectul acesteia poate fi soluționat pe cale arbitrală în România și hotărârea nu conține dispoziții contrare ordinii publice de drept internațional privat român) iar partea căreia i se opune hotărârea poate să invoce și să probeze existența vreunui din motivele limitativ enumerate de art. 1129 Cod pr.civilă – motive de refuz al recunoașterii sau executării (cel de la litera e stipulând „hotărârea privește un diferend neprevăzut în convenția arbitrală sau în afara limitelor fixate de aceasta ori cuprinde dispoziții care excedează termenilor convenției arbitrale”).

Într-adevăr, în conformitate cu art. 1133 Cod pr.civilă, tribunalul sesizat cu o cerere de recunoaștere și executare nu poate examina hotărârea arbitrală pe fond, numai că restricția nu se extinde și asupra verificării condițiilor prevăzute de art. 1125 și art. 1129 Cod pr.civilă.

În cauza pendinte judecării, tribunalul a fost investit cu cererea de recunoaștere și executare a hotărârii arbitrale străine nr. 0383/22.01.2014 pronunțată de Tribunalul Arbitral de Baschet Geneva, prin care Clubul Sportiv Municipal X a fost obligat la plata sumelor de : 75.500 euro, cu titlu de drepturi salariale și bonusuri restante (plus dobânda anuală în cuantum de 5%, începând cu data de 27.02.2013) către GD; 3.900 euro către TSM Ltd, cu titlu de remunerație intermediar; 5.200 euro către CG D & SIA EE, cu titlu de remunerație intermediar; 8.000 euro către GD cu titlu de costuri arbitrale; 1.000 euro către TSM Ltd cu titlu de costuri arbitrale; 1.000 euro către CG D & SIA EE cu titlu de costuri arbitrale; 9.150 euro către GD, TSM Ltd, respectiv CG D & SIA EE, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Este de menționat că drepturile bănești acordate reclamanților prin hotărârea arbitrală străină nr. 0383/22.01.2014 vizează perioada 2012 – 2014, în care apelantul a deținut funcția de președinte al pârâtului Clubul Sportiv Municipal X, persoană juridică de drept public organizată sub autoritatea Consiliului Local al Municipiului X, fiind astfel supusă auditului Curții de Conturi.

În contextul prezentat, dată fiind calitatea de ordonator terțiar de credite a președintelui Clubului Sportiv Municipal, în lumina dispozițiilor legale enunțate în precedent, raportate la conținutul cererii de intervenție accesorie (ce impune verificarea condițiilor prevăzute de art. 1125 și art. 1129 Cod pr.civilă) Curtea apreciază că numitul Z justifică un interes actual (pentru a preveni un prejudiciu eventual) în sensul definit de legiuitor (astfel cum a fost detaliat în preambulul expunerii) raționamentul judecătorului fondului neavând fundament legal.

În considerarea argumentelor expuse, Curtea, în temeiul art. 480 alin. 3 Cod pr.civilă, a admis apelul, a anulat în tot încheierea din data de 8.05.2017 a Tribunalului Dâmbovița, în sensul că a admis în principiu cererea de intervenție accesorie formulată de numitul Z și a trimis cauza pentru continuarea judecății la aceeași instanță, respectiv Tribunalul Dâmbovița.

Judecător Cristina-Paula Brotac

**DESPĂGUBIRI REPREZENTÂND CONTRAVALOAREA TICHETELOR /
VOUCHERELOR DE VACANȚĂ AFERENTE PERIOADEI 2012-2014. OUG NR.
8/18.02.2009. NEALOCAREA SUMELOR DE BANI DE LA BUGETUL DE STAT ÎN
VEDEREA ACORDĂRII ACESTOR TICHETE PRIN DISPOZIȚII LEGISLATIVE
ANUALE.**

- *Art. 15 alin. 2 din Legea nr. 283/14.12.2011 privind aprobarea OUG nr. 80/2010*
- *Art. 2 din OUG nr. 84/12.12.2012*
- *Art. 9 din OUG nr. 103/14.11.2013*
- *Art. 8 alin. 5 din OUG nr. 83/2014*

Dreptul la acordarea tichetelor de vacanță (redenumite „vouchere” prin art. III din Legea 94/2014) a fost recunoscut prin adoptarea O.U.G. 8/18.02.2009, publicată în Monitorul Oficial nr. 110/24.02.2009.

Potrivit art. 15 alin. 2 din Legea nr. 283/14.12.2011 privind aprobarea OUG nr. 80/2010, art. 2 din OUG nr. 84/12.12.2012, art. 9 din OUG nr. 103/14.11.2013, art. 8 alin. 5 din OUG nr. 83/2014 s-a stabilit că nu se prevăd sume pentru acordarea tichetelor cadou, a tichetelor de vacanță pentru personalul bugetar, în bugetele pe anii 2012-2014, precum și în bugetele pentru anul 2015 în cazul instituțiilor publice centrale și locale.

Cum potrivit textelor legale invocate, acordarea tichetelor de vacanță se poate face în limita prevederilor bugetului de stat, sau, după caz, ale bugetelor locale, pentru unitățile din sectorul bugetar, și în limita bugetelor de venituri și cheltuieli aprobate pentru celelalte categorii de angajatori, tichetele de vacanță reprezintă o vocație ce se poate realiza doar în condițiile în care angajatorul are prevăzute în buget sume cu această destinație sau acordarea acestora a fost negociată prin contractele de muncă.

***Curtea de Apel Ploiești, Secția I Civilă
Decizia civilă nr. 268 din 1 februarie 2017***

Prin Decizia civilă nr. 268/ 1 februarie 2017, Curtea de Apel Ploiești a respins ca nefondat apelul declarat de reclamant împotriva sentinței civile nr.2425 din data de 14.09.2016, pronunțată de Tribunalul Prahova prin care fusese respinsă cererea prin care de obligare a pârâtei la plata unei despăgubiri echivalentă cu contravaloarea tichetelor/voucherelor de vacanță aferente perioadei 2012-2014 în sumă de 6 salarii de bază minime brute pe țară garantate în plată/an în cuantumul prevăzut pentru fiecare an dedus judecății în raport de actele normative speciale care prevăd acordarea acestora.

Pentru a pronunța această decizie, Curtea de Apel a reținut următoarele:

Posibilitatea acordării voucherelor/tichetelor de vacanță a fost reglementată prin art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea tichetelor de vacanță, aprobată cu

modificări și completări, prin Legea nr. 94/2014, potrivit căruia: " (1) începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, pentru recuperarea și întreținerea capacității de muncă a personalului salariat, angajatorii care încadrează personal prin încheierea unui contract individual de muncă pot acorda, în condițiile legii, bonuri de valoare, denumite în continuare vouchere de vacanță. (2) Instituțiile publice definite conform Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și instituțiile publice locale definite conform Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și subordonare, inclusiv cele care se finanțează integral din venituri proprii, regiile autonome, societățile reglementate de Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la care statul este acționar unic sau acționar majoritar, societățile și companiile naționale care încadrează personal prin încheierea unui contract individual de muncă, acorda, în condițiile legii, vouchere de vacanță.

Alin. (3) al aceluiași articol stabilește, statuând că: "(3) Tichetele de vacanță se acordă în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugete locale, pentru unitățile din domeniul bugetar, și în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli aprobat, potrivit legii, pentru celelalte categorii de angajatori".

De asemenea se mai prevede că nivelul maxim al sumelor care pot fi acordate salariaților sub formă de vouchere de vacanță reprezintă contravaloarea a 6 salarii de bază minime brute pe țară garantate în plată, pentru un salariat, în decursul unui an fiscal, iar voucherele de vacanță sunt integral suportate de către angajator, în condițiile art. 3."

Instanța de fond, în mod corect, a reținut în motivarea hotărârii atacate de apelanta-reclamantă că, întrucât în bugetul de stat, în perioada ce face obiectul cererii de chemare în judecată nu au fost prevăzute sume pentru acordarea voucherelor de vacanță, ordonatorii de credite nu au putut acorda aceste facilități, legiuitorul fiind acela care a optat pentru a nu fi incluse în bugetele anuale instituțiilor și autorităților publice sume cu această destinație, care trebuia, conform prevederilor art. 1 alin. 3 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 8/2009 și ulterior art. 1 alin. 3 din Legea nr. 94/2014, stabilită în mod expres.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 12 alin. 2 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea **în anul 2011** a personalului plătit din fonduri publice, **în bugetele pe anul 2011 ale instituțiilor publice centrale și locale, așa cum sunt definite prin Legea nr. 500/2002, cu modificările și completările ulterioare, și prin Legea nr. 273/2006, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, nu se prevăd sume pentru acordarea de tichete-cadou și tichete de vacanță personalului din cadrul acestora.**

Pentru anul 2012, potrivit dispozițiilor art. 15 al art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, s-au stabilit următoarele: **în bugetele pe anul 2012 ale instituțiilor publice centrale și locale, astfel cum sunt definite prin Legea nr. 500/2002, cu modificările și completările ulterioare, și prin Legea nr. 273/2006, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, nu se prevăd sume pentru acordarea de tichete-cadou și tichete de vacanță personalului din cadrul acestora.**

Restricțiile privind acordarea tichetelor de vacanță angajaților din sectorul public, au fost prelungite și **în anul 2013**, conform art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012, potrivit căruia, **prevederile art. 15 al art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 se aplică în mod corespunzător și în anul 2013.**

Măsura restrictivă a fost menținută și **în anul 2014** prin art. 5 alin. (2) din Ordonanța nr. 29/2013 privind reglementarea unor măsuri bugetare, potrivit căruia **în bugetele pe anul 2014 ale instituțiilor și autorităților publice centrale și locale, astfel cum sunt definite prin Legea nr. 500/2002, cu modificările și completările ulterioare, și prin Legea nr. 273/2006, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, nu se prevăd sume pentru acordarea de tichete-cadou și tichete de vacanță personalului din cadrul acestora.**

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 71/2015 prevede, de asemenea, la art. 8 alin 5 că **în anul 2015 bugetarii nu vor putea să beneficieze de tichete și vouchere de vacanță.**

Ordonanța de urgență nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, prevede și ea la art. 10 alin. 4 că **în bugetele pe anul 2016 ale instituțiilor și autorităților publice prevăzute la alin. (1) nu se prevăd sume pentru acordarea de tichete-cadou, prime de vacanță și vouchere de vacanță personalului din cadrul acestora.**

Potrivit textelor legale invocate, acordarea tichetelor de vacanță se poate face în limita prevederilor bugetului de stat, sau, după caz, ale bugetelor locale, pentru unitățile din sectorul bugetar, și în limita bugetelor de venituri și cheltuieli aprobate pentru celelalte categorii de angajatori, deci tichetele de vacanță reprezintă o vocație ce se poate realiza doar în condițiile în care angajatorul are prevăzute în buget sume cu această destinație sau acordarea acestora a fost negociată prin contractele de muncă.

Conform Deciziei Curții Constituționale nr. 108 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 8 martie 2006, a Deciziei Curții Constituționale nr. 1.250 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010, statul are deplină legitimitate constituțională de a acorda sporuri, stimulente, premii, adaosuri la salariul de bază personalului plătit din fonduri publice, în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează.

În contextul jurisprudențial al Curții Constituționale, este relevantă și Decizia nr. 207 din 17 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 149 din 10 martie 2009, în cuprinsul căreia, Curtea a reținut că: *„legiuitorul este în drept totodată să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula.”*

Așadar, este cert că, din punct de vedere legal, potrivit considerentelor acestor decizii, obligatorii pentru instanțele judecătorești că legiuitorul este în drept să stabilească atât cuantumul drepturilor salariale, mai ales al celor suplimentare, cât și modalitatea de plată a acestora, orice suprimare sau eliminare a unor astfel de drepturi salariale aplicându-se asupra tuturor raporturilor juridice de muncă aflate în derulare.

Mai mult, prin decizia nr. 414 din 14 iulie 2005 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 780 din 26 august 2005, Curtea Constituțională a stipulat ca drepturile salariale suplimentare cum sunt primele, sporurile sau adaosurile, prevăzute în acte normative, nu constituie drepturi fundamentale consacrate în Constituție, care nu ar mai putea fi modificate sau chiar anulate ci drepturi salariale suplimentare.

În aceste condiții, modificarea sau suprimarea pentru viitor a unui premiu nu afectează dreptul fundamental al salariatului de a primit contraprestație pentru munca depusă, fără a se considera că ar fi incidentă noțiunea de „privare de proprietate”, iar lipsa despăgubirii pentru ingerință nu ar putea conduce automat la încălcarea art. 1 al Protocolului nr. 1. Considerații cu privire la proporționalitatea ingerinței.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului în *Cauzele Wieczorek c. Poloniei*, hotărâre din 8 decembrie 2009, par. 59 sau *Mellacher c. Austriei*, hotărâre din 19 decembrie 1989, Series A nr. 169, par. 53, a constatat că nu este rolul său de a verifica în ce măsură existau soluții legislative mai adecvate pentru atingerea obiectivului de interes public urmărit, cu excepția situațiilor în care aprecierea autorităților este vădit lipsită de orice temei.

Ca atare, Statul se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor sale în acest domeniu, iar prima constatare ce transpare din analiza practicii instanței de contencios european este aceea că o astfel de ingerință nu este de tipul "privării de proprietate".

Trebuie avută în vedere marja mare de apreciere pe care Curtea o lasă statelor în stabilirea propriilor politici în această materie. Se poate aprecia că această marjă este și mai mare atunci când necesitatea intervenției statului rezultă din consecințele pe care criza economică internațională le produce asupra deficitului bugetar.

În acest sens amintim că, învestită să se pronunțe cu privire la respectarea articolului 1 din Protocolul nr. 1 al Convenției, CEDO, în *cauza Dumitru și alții c. României* ce privea refuzul executării hotărârilor definitive privind drepturile salariale ale magistraților și eşalonarea lor a considerat că legiuitorul ar trebui să beneficieze, atunci când pune în aplicare politicile sale, mai ales cele sociale și economice, de o mai mare flexibilitate pentru a se pronunța atât asupra existenței unei probleme de interes public care necesită o reglementare, cât și asupra alegerii modalităților de aplicare a acesteia din urmă.

Curtea a arătat că respectă modul în care legiuitorul stabilește cerințele interesului public, în afara situației în care raționamentul său se dovedește în mod vădit lipsit de un fundament rezonabil (*Mellacher și alții c. Austriei*, 19 decembrie 1989, § 45, seria A nr. 169).

Nu poate fi primită apărarea reclamantului în sensul că reprezintă culpa pârâtei nealocarea fondurilor bugetare pentru îndeplinirea obligațiilor de plată prin echivalent a drepturilor reclamantilor, atâta timp cât însuși legiuitorul a interzis prevederea în buget a unor sume cu această destinație, așa cum s-a arătat mai sus, înțelegând să suspende acordarea dreptului pretins pe o perioadă determinată de timp.

Câtă vreme aceste prevederi legislative nu au fost abrogate sau declarate neconstituționale, iar dreptul european sau comunitar nu impune aplicarea unor prevederi legale mai favorabile dreptului intern, instanța nu poate eluda interdicția legiuitorului impusă pârâților de a acorda tichetele de vacanță sau sumele echivalente acestora.

În caz contrar, anularea unor dispoziții legale care amână punerea în aplicare a dispozițiilor art. 1 Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea tichetelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări, prin Legea nr. 94/2014, ar constitui o încălcare a atribuțiilor conferite puterii judecătorești, care este interzisă potrivit Deciziilor Curții Constituționale.

În acest sens amintim că, prin Decizia nr. 818/2008, s-a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1) din O.G. nr. 137/2000 sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

De asemenea, prin Decizia nr. 838/2008 s-a reținut că: „în exercitarea atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. (3) din Constituție, Înalta Curte de Casație și Justiție are competența de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, cu respectarea principiului fundamental al separației și echilibrului puterilor, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituția României, Înalta Curte de Casație și Justiție nu poate să instituie, să modifice sau să abroge norme juridice cu putere de lege ori să efectueze controlul de constituționalitate al acestora”.

În aceste condiții, în lumina celor expuse anterior, în măsura în care prin cererea de chemare în judecată nu se invocă aplicarea art. 20 alin. 2 din Constituția României potrivit căruia *dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile*, instanța de judecată nu poate analiza dacă măsura eliminării acestor tichete de vacanță se justifică sau nu sau dacă limitarea drepturilor este sau nu necesară pentru a garanta respectarea drepturilor și a libertăților altora sau pentru a proteja ordinea publică, securitatea națională, sănătatea publică sau bunele moravuri.

Este adevărat că, potrivit Deciziei nr. 121 din 6 martie 2014 a Curții Constituționale, pronunțată în aceeași materie a drepturilor salariale amânate la plată, s-a menționat că "suspendarea unor drepturi stabilite prin lege trebuie să se facă pe termen limitat și rezonabil," iar Guvernul "are obligația să reglementeze pe fond plata acestor drepturi printr-un act normativ care să respecte dispozițiile constituționale și legale", dar aceste recomandări nu au aplicare directă în speța de față.

Faptul că legiuitorul nu s-a supus acestora, ci, an de an a înțeles prin Ordonanțe ale Guvernului și Legile de aprobare ale acestora să suspende aplicarea art. 1 Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea tichetelor de vacanță, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 94/2014, nu poate fi sancționat în mod direct de către instanța de judecată prin neaplicarea actelor normative care au interzis acordarea tichetelor de vacanță pe o perioadă determinată, ci eventual, putea face obiectul unui nou control de constituționalitate, lucru ce nu s-a întâmplat în cauza pendinte.

Pe cale de consecință, având în vedere considerentele expuse anterior și faptul că hotărârea pronunțată de prima instanță, este legală și temeinică și cuprinde o prezentare completă a argumentelor de fapt și de drept care au justificat măsurile cuprinse în dispozitivul hotărârii, Curtea, în baza art. 480 din Noul Cod de procedură civilă, a respins ca nefondat apelul declarat.

Judecător Mioara Iolanda Grecu

MOMENTUL PÂNĂ LA CARE ANGAJATORUL ARE CALITATE PROCESUALĂ PASIVĂ ÎN LITIGIILE PRIVIND CONSTATAREA ÎNCADRĂRII ACTIVITĂȚII DESFĂȘURATĂ DE SALARIAT ÎN GRUPĂ SUPERIOARĂ DE MUNCĂ

- *Art. 251 Cod civil*
- *Art. 180 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență*

Potrivit art. 251 Cod civil, radierea persoanei juridice din registrul în care a fost înscrisă reprezintă actul final al existenței persoanei juridice, personalitatea sa juridică încetând de la acel moment.

Așadar, numai la finalizarea procedurii de insolvență, prin radierea din registrele specifice, angajatorul nu mai poate sta în judecată, nemaiavând capacitate procesuală de folosință. De asemenea, doar de la acel moment nici lichidatorul judiciar nu mai are calitate procesuală pasivă (conform art. 180 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență).

***Curtea de Apel Ploiești, Secția I Civilă
Decizia civilă nr. 509 din 06 martie 2017***

Prin decizia civilă nr. 509/6 martie 2017, Curtea de Apel Ploiești a admis apelul declarat de reclamantii D. C., R. N., G. V., împotriva sentinței civile nr. 1030/9 noiembrie 2016 pronunțată de Tribunalul Buzău, pe care a anulat-o, a respins ca neîntemeiată excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei SC X SA și a trimis cauza spre rejudecare la aceeași instanță de fond, Tribunalul Buzău.

Sub un prim aspect, se impune a se preciza că potrivit art. 251 Cod civil, radierea persoanei juridice din registrul în care a fost înscrisă reprezintă actul final al existenței persoanei juridice, personalitatea sa juridică încetând de la acel moment.

În cauza pendinte judecătii, raportat la obiectul său (constatarea încadrării în grupă superioară de muncă) angajatorul are calitate procesuală pasivă până în momentul în care nu mai există din punct de vedere juridic, adică radiat din evidențe.

Așadar, numai la finalizarea procedurii de insolvență, prin radierea din registrele specifice, angajatorul nu mai poate sta în judecată, nemaiavând capacitate procesuală de folosință. De asemenea, doar de la acel moment nici lichidatorul judiciar nu mai are calitate procesuală pasivă (conform art. 180 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență).

În acest sens, s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție în procedura recursului în interesul legii, prin decizia nr. 2/2016.

Or, în speță, angajatorul SC X SA Buzău nu a fost desființat, procedura de insolvență (ce face obiectul dosarului nr. X/114/2006 al Tribunalului București) aflându-se în curs de derulare.

În contextul prezentat, raportat la dispozițiile art. 517 alin. 4 Cod pr.civilă, ce consacră în mod expres caracterul obligatoriu al deciziilor date în interesul legii, în ceea ce privește dezlegarea problemelor de drept judecate, Curtea apreciază că SC X SA, prin lichidatorul judiciar .... SPRL, are calitate procesuală pasivă, raționamentul judecătorului fondului neavând fundament legal.

Sub un ultim aspect, este de menționat că în situația în care angajatorul a predat deja documentele cu valoare practică (ceea ce trebuie să probeze potrivit art. 249 Cod pr.civilă – „cel ce face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească”) tribunalul, în conformitate cu art. 22 alin. 3 Cod pr.civilă (ce reglementează rolul activ al judecătorului) poate dispune introducerea în cauză a deținătorului actual al arhivei.

În considerarea tuturor argumentelor expuse, Curtea, în temeiul art. 480 alin. 3 Cod pr.civilă, a admis apelul, a anulat sentința, a respins ca neîntemeiată excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei SC X SA și a trimis cauza spre rejudecare la aceeași instanță de fond, Tribunalul Buzău.

Judecător Cristina Paula Brotac

CONFLICT DE COMPETENȚĂ. STABILIREA INSTANȚEI COMPETENTE ÎN SITUAȚIA ÎN CARE SE SOLICITĂ ANULAREA UNEI CLAUZE COMPROMISORII DINTR-UN CONTRACT EVALUABIL ÎN BANI DE COMPETENȚA JUDECĂTORIEI.

- Art. 101 alin.(1) și (2) Cod de procedură civilă, art.94 pct. 1 lit. j. din Codul de procedură civilă

În mod corect a apreciat Tribunalul că la stabilirea competenței materiale trebuie avută în vedere valoarea obiectul contractului în care este inserată clauza compromisorie, avându-se în vedere și considerentele ÎCCJ din Decizia nr. 32/2008 pronunțată în recursul în interesul legi potrivit căreia „dreptul subiectiv ce se cere a fi protejat în justiție transferă caracterul său patrimonial sau nepatrimonial litigiului însuși, și astfel, procesul va putea fi evaluabil în bani, ori de câte ori în structura raportului juridic dedus judecății, intră un drept patrimonial sau de creanță”

În ipoteza în care s-ar considera că anumite clauze într-un contract sunt evaluabile în bani iar altele nu, solicitarea de a se dispune nulitatea întregului contract, ar atrage competențe diferite a instanțelor, ceea ce ar contraveni caracterului unitar al contractului.

În prezenta cauză reclamantul a înțeles să își exercite dreptul de a invoca nulitatea unor clauze abuzive din contract și prin urmare devin incidente normele de competență cu caracter general, instituite prin Codul de procedură civilă.

***Curtea de Apel Ploiești, Secția I Civilă
Sentința civilă nr.19 din 14 februarie 2017***

Prin acțiunea promovată reclamantul a solicitat să se constate caracterul abuziv al clauzei compromisorii inserate în cuprinsul cap VI, art. 8 din contractul pentru prestări servicii nr. 48/14.05.2013 încheiat între reclamant, în calitate de beneficiar și pârâta SC X SRL, în calitate de prestator și pe cale de consecință constatarea nulității absolute parțiale a contractului ca o consecință a constatării nulității absolute totale a clauzei compromisorii inserate în cuprinsul cap. VII, art. 8 din contract.

În motivarea cererii, reclamantul a invocat atât dispozițiile Legii nr.193/2000 cât și dispozițiile Codului civil din 2011, legea în vigoare la data încheierii contractului de credit.

Tribunalul a apreciat că obiectul clauzei compromisorii este evaluabil în bani, ținând seama și de considerentele deciziei nr. 32/2008 pronunțată de ÎCCJ într-un recurs în interesul legi (decizia nr. 32/2008) în care se menționează că „dreptul subiectiv ce se cere a fi protejat în justiție transferă caracterul său patrimonial sau nepatrimonial litigiului însuși, și astfel, procesul va putea fi evaluabil în bani, ori de câte ori în structura raportului juridic dedus judecății, intră un drept patrimonial sau de creanță”

Judecătoria a reținut că, această clauză contractuală nu are un caracter evaluabil în bani, față de prevederile art. 50 alin. 2 C. p.c care arată că validitatea clauzei compromisorii este independentă

de validitatea contractului în care a fost înscrisă, cu atât mai mult cu cât nu se solicită anularea întregului contract, ci doar a acestei clauze.

Curtea reține că potrivit art. 101 C. p.c. „În cererile privitoare la executarea unui contract sau a unui act juridic, pentru stabilirea competenței instanței se va ține seama de valoarea obiectului acestuia, sau, după caz, de aceea a părții din obiectul dedus judecării”

Potrivit alin. 2 al aceluiași articol „Aceeși valoare va fi avută în vedere și în cererile privind constatarea nulității absolute, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea unui act juridic, chiar dacă nu se solicită și repunerea părților în situația anterioară, precum și în cererile privind constatarea existenței sau inexistenței unui drept”

Textul de lege invocat mai sus nu face distincție între situația în care se solicită anularea unei anumite clauze din contract sau situația în care se solicită anularea contractului în întregime. Curtea apreciază că determinarea instanței competente trebuie realizată în concret pentru fiecare cauză în raport de toate elementele unei acțiuni.

Totodată, acțiunile patrimoniale sunt cele care au un conținut economic, pe când acțiunile extrapatrimoniale corespund unor drepturi subiective indisolubil legate de persoana titularului lor, indiferent dacă este persoana fizică sau juridică, drepturi fără conținut economic, deci drepturi personale nepatrimoniale.

Natura acțiunilor corespunzătoare acestor din urmă drepturi, precum și caracterul juridic ale acestor acțiuni sunt atribuite de natura și specificul drepturilor personale nepatrimoniale prezentate de Codul Civil.

Astfel, cum a arătat și Tribunalul clauza compromisorie deși are o oarecare independență raportat la contractul în care a fost inserată nu poate fi interpretată separat de acesta întrucât nu poate avea o existență de sine stătătoare în lipsa contractului.

Prin urmare, în mod corect a apreciat Tribunalul că la stabilirea competenței materiale trebuie avută în vedere valoarea obiectului contractului în care este inserată clauza compromisorie, avându-se în vedere și considerentele ÎCCJ din Decizia nr. 32/2008 pronunțată în recursul în interesul legii potrivit căreia „dreptul subiectiv ce se cere a fi protejat în justiție transferă caracterul său patrimonial sau nepatrimonial litigiului însuși, și astfel, procesul va putea fi evaluabil în bani, ori de câte ori în structura raportului juridic dedus judecării, intră un drept patrimonial sau de creanță”

În ipoteza în care s-ar considera că anumite clauze într-un contract sunt evaluabile în bani iar altele nu, solicitarea de a se dispune nulitatea întregului contract, ar atrage competențe diferite a instanțelor, ceea ce ar contraveni caracterului unitar al contractului.

În prezenta cauză reclamantul a înțeles să își exercite dreptul de a invoca nulitatea unor clauze abuzive din contract și prin urmare devin incidente normele de competență cu caracter general, instituite prin Codul de procedură civilă.

Raportat la prevederile art.94 pct. 1 lit. j. din Codul de procedură civilă, care dispune că judecătorii judecă, în primă instanță, "orice alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv, indiferent de calitatea părților, profesioniști sau neprofesioniști și la prevederile art. 101 alin.(1) și (2) Cod de procedură civilă, potrivit cărora în cererile privitoare la executarea unui contract ori a unui alt act juridic, pentru stabilirea competenței instanței se va ține seama de valoarea obiectului acestuia sau, după caz, de aceea a părții din obiectul dedus judecării, aceeași valoare urmând a fi avută în vedere și în cererile privind constatarea nulității absolute, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea actului juridic, chiar dacă nu se solicită și repunerea părților în situația anterioară, Curtea stabilește competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei Ploiești.

Judecător Iuliana-Mădălina Poeană

INTERPRETAREA ȘI APLICAREA DISPOZIȚIILOR ART. 195 ALIN.3 DIN CODUL MUNCII

- Art. 195 alin. 3 din Codul Muncii

Încheierea contractului de muncă sau a actelor adiționale la acesta nu poate crea salariatului un statut defavorabil față de minimul stabilit prin lege, iar acesta nu poate renunța la drepturile ce îi sunt recunoscute prin lege. În acest sens potrivit art. 38 din Codul muncii salariații nu pot renunța la drepturile ce le sunt recunoscute prin lege și orice tranzacție prin care se urmărește renunțarea la drepturile recunoscute de lege salariaților sau limitarea acestor drepturi este lovită de nulitate.

Dacă dreptul civil este guvernat de principiul libertății contractuale, în dreptul muncii, libertatea contractuală este limitată de lege, în interesul protecției salariaților, clauzele contractului individual de muncă și cele inserate în cuprinsul altor acte încheiate de părți sunt supuse principiului legalității iar în cazul de față al principiului neagravării răspunderii patrimoniale a salariatului în afara cazurilor și condițiilor în care însăși legea permite angajarea răspunderii.

În condițiile în care dispozițiile art. 195 alin. 3 din Codul muncii stabilesc că nerespectarea de către salariat a dispoziției prevăzute la alin. (1) determină obligarea acestuia la suportarea tuturor cheltuielilor ocazionate de pregătirea sa profesională, proporțional cu perioada nelucrată din perioada stabilită conform actului adițional la contractul individual de muncă, Curtea apreciază că menționarea de către părți în actul adițional încheiat a împrejurării prin care pârâta s-a obligat ca în cazul în care contractul său individual de muncă va înceta înainte de scadență, să suporte integral cheltuielile legate de organizarea și participarea la respectivul curs de atestare profesională (cu excluderea din text a sintagmei prevăzute de dispozițiile art.195 alin.3 , „proporțional cu perioada nelucrată din perioada stabilită conform actului adițional la contractul individual de muncă”) este de natură să creeze acesteia un statut defavorabil față de minimul stabilit prin lege și să agraveze răspunderea ei în afara cazurilor prevăzute de lege (art. 38 din Codul muncii). În acest context instanța urmează să dea eficiență prevederilor art. 195 alin.3 din Codul muncii, astfel cum au fost ele prezentate în precedent.

Curtea de Apel Ploiești, Secția I Civilă Decizia civilă nr.68 din 08 martie 2017

Prin decizia civilă nr. 68 pronunțată la data de 8 martie 2017 Curtea de Apel Ploiești a admis recursul declarat de pârâta A.C.C. împotriva sentinței civile nr.1359 pronunțată la 5 mai 2016 de Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu reclamantul S.A.J.P., a modificat în parte sentința în sensul că a admis în parte acțiunea, a obligat pârâta să plătească reclamantului suma de 5813,8 lei reprezentând c/val cursului urmat de reclamantă în perioada 1.06.2010 - 19.12.2010 la Oradea, proporțional cu perioada nelucrată, sumă ce va fi reactualizată în raport de rata inflației la data plății efective, fiind menținute în rest dispozițiile sentinței.

Pentru a dispune astfel instanța a reținut că pârâta A.C.C. a fost încadrată ca medic în cadrul reclamantului S.A.J.P., în baza contractului individual de muncă înregistrat sub nr. nr. 8/01.09.2009 și ca urmare a adresei nr. 5150/10.05.2010 a D.S.P.P, reclamantul a desemnat-o pe aceasta să participe la Programul de Atestare pentru medicină de urgență prespitalicească, organizat de Ministerul Sănătății în perioada 01.06.2010-15.01.2011 în municipiul Oradea, reclamantul achitând toate costurile aferente acestei deplasări, în conformitate cu facturile și ordinele de plată anexate la dosarul cauzei.

Cert este că prin actul adițional nr. 1930/09.06.2010 la contractul individual de muncă, pârâta și-a exprimat acordul ca, după finalizarea acestui curs, să rămână angajată la reclamant timp de 3 ani, iar în cazul în care încetează CIM înainte de scadență și s-a obligat să suporte toate cheltuielile legate de organizarea și participarea la respectivul curs de atestare profesională.

Ulterior, prin cererea înregistrată sub nr. 1213/27.03.2012 pârâta și-a dat demisia din funcția ocupată în cadrul reclamantului, începând cu data de 17.04.2012, în urma promovării examenului

pe post, iar prin decizia nr.55/27.03.2012, emisă de Managerul general al S.A.J. Prahova, s-a constatat încetarea raporturilor individuale de muncă dintre părți, prin efectul demisiei.

Critica recurenței formulată prin calea de atac promovată vizează suma la plata căreia trebuia obligată către reclamant, în sensul că ea nu putea să își asume obligații mai mari decât cele prevăzute de Codul muncii și contractul colectiv de muncă (ceea ce înseamnă, în opinia ei, că răspunderea sa trebuia stabilită proporțional cu perioada rămasă nelucrată conform art. 195 alin. 3 Codul Muncii)

Astfel cum s-a expus în precedent, în baza Actului Adițional nr. 1930/09.06.2010 la contractul individual de muncă, pârâta și-a exprimat acordul ca, după finalizarea cursului desfășurat în perioada 01.06.2010 – 19.12.2010, să rămână angajată la reclamant timp de 3 ani, ceea ce conduce la concluzia că A.C.C. avea îndatorirea de a lucra în cadrul S.A.J. Prahova până la data de 19.12.2013.

Apreciind că prin efectul demisiei, raporturile individuale de muncă dintre părți au încetat la data de 17.04.2012, tribunalul a constatat, luând în considerare și raportul de expertiză în specialitatea contabilitate drepturi salariale, întocmit în cauză de expert P.M., că timpul rămas nelucrat este de 1 an și 8 luni.

Într-adevăr prin actul adițional menționat în precedent pârâta s-a obligat ca în cazul în care contractul său individual de muncă va înceta înainte de scadență, să suporte integral cheltuielile legate de organizarea și participarea la respectivul curs de atestare profesională.

Referitor la solicitarea recurenței de a fi obligată să suporte cheltuielile cu pregătirea profesională proporțional cu perioada de 1 an și 8 luni rămasă nelucrată, tribunalul a reținut că prin sentința civilă nr. 165/LM/04.03.2015 a Tribunalului Bihor, definitivă prin decizia civilă nr. 842/2015 a Curții de Apel Oradea, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată, contestația precizată, formulată de A.C.C., prin care aceasta solicita să se constate nulitatea absolută a actului adițional nr. 1930/09.06.2010 la contractul individual de muncă nr. 8/2009, în ceea ce privește clauza înscrisă în contract privind suportarea cheltuielilor de formare profesională integral de ea, indiferent de timpul lucrat, și în ceea ce privește termenul de 3 ani de obligare a sa de a rămâne angajată a S.J.A.P.

S-a precizat de către tribunal că statuările definitive cuprinse în această hotărâre se bucură de putere de lucru judecat, neputând fi contrazise prin hotărârea ce va fi dată în prezenta cauză, motiv pentru care instanța de fond a dat eficiență clauzelor actului adițional nr. 1930/09.06.2010.

În ceea ce privește hotărârea mai sus menționată se impune a se face precizarea că atât dispozitivul acesteia cât și considerentele ei se bucură de putere de lucru judecat. Motivul pentru care Tribunalul Bihor a respins solicitarea pârâtei A.C.C. de anulare parțială a actului adițional a fost acela că o atare cerere putea fi formulată doar pe durata derulării contractului individual de muncă al părții, iar în condițiile în care raporturile de muncă au încetat cererea părții apare ca fiind prescrisă.

În considerentele acestei hotărâri s-a menționat însă că aspectul vizând nementionarea în cuprinsul actului adițional a faptului că, aceste cheltuieli de formare profesională vor fi suportate proporțional cu perioada nelucrată din perioada stabilită conform actului adițional la contractul individual de muncă nu este motiv de nulitate parțială a actului. Tribunalul Bihor a învederat că instanța care a fost investită cu soluționarea dosarului nr. 5462/105/2012 (deci prezenta instanță), având ca obiect despăgubirile solicitate de angajator pentru nerespectarea clauzei contractuale de către fosta salariată va putea stabili dacă aceasta va fi obligată a suporta integral contravaloarea cursului de formare profesională, sau proporțional cu perioada nelucrată din perioada stabilită conform actului adițional la contractul individual de muncă.

Conform art. 195 din Codul Muncii, în forma în vigoare la data semnării actului adițional între părți (în prezent art. 198 Codul muncii), salariații care au beneficiat de un curs sau un stagiul de formare profesională mai mare de 60 de zile, în condițiile art. 194 alin. (2) lit. b) și alin. (3) nu pot avea inițiativa încetării contractului de muncă pentru o perioadă de cel puțin 3 ani de la data absolvirii cursurilor sau stagiului de formare profesională.

În alin.2 al acestui text se menționează că durata obligației salariatului de a presta muncă în favoarea angajatorului care a suportat cheltuielile ocazionate de formarea profesională, precum și orice alte aspecte în legătură cu obligațiile salariatului, ulterioare formării profesionale, se stabilesc prin act adițional la contractul individual de muncă, iar alin.3 stipulează expres că nerespectarea de către salariat a dispoziției prevăzute la alin. (1) determina obligarea acestuia la suportarea tuturor

cheltuielilor ocazionate de pregătirea sa profesionala, proporțional cu perioada nelucrată din perioada stabilită conform actului adițional la contractul individual de muncă.

Curtea reține că alin. (1) al art. 195 din Codul muncii conține o normă prohibitivă, prin aceea că interzice angajatului care a beneficiat de un curs sau de un stagiu de pregătire profesională în condițiile legii să aibă inițiativa încetării contractului individual de muncă o perioadă de 3 ani. Această normă prohibitivă nu este însă una absolută, impunându-se a fi coroborată cu prevederile alin. (3) al aceluiași articol, care instituie sancțiunea pentru nerespectarea interdicției susmenționate, și anume suportarea de către angajat a tuturor cheltuielilor ocazionate de pregătirea sa profesională, proporțional cu perioada nelucrată din perioada stabilită conform actului adițional la contractul individual de muncă.

Legislația muncii reglementează faptul că drepturile și obligațiile părților referitoare la pregătirea profesională se stabilesc prin acordul părților și fac obiectul unor acte adiționale la contractul individual de munca, dar, având în vedere materia în care intervine acest acord, respectiv raporturile juridice de munca, voința părților nu se poate manifesta decât în limitele legii, care asigura salariatului o protecție pronunțată față de poziția sa subordonată în cadrul relațiilor de muncă.

Contractul individual de muncă și actul adițional la acesta cuprind o parte legală, care se refera la drepturi și obligații cuprinse în Codul muncii și în alte acte normative ce reglementează raporturile juridice de munca și o parte convențională, lăsată la liberul acord de voința al părților, dar și în acest caz, cu respectarea normelor legale, a contractului colectiv de munca, a ordinii publice. Prin urmare, încheierea contractului de munca sau a actelor adiționale la acesta nu poate crea salariatului un statut defavorabil fata de minimul stabilit prin lege, iar acesta nu poate renunța la drepturile ce ii sunt recunoscute prin lege. În acest sens potrivit art. 38 din Codul muncii salariații nu pot renunța la drepturile ce le sunt recunoscute prin lege și orice tranzacție prin care se urmărește renunțarea la drepturile recunoscute de lege salariaților sau limitarea acestor drepturi este lovită de nulitate.

Curtea reține că sub aspectul conținutului, clauzele contractului individual de muncă se supun principiului legalității. Dacă dreptul civil este guvernat de principiul libertății contractuale, în dreptul muncii, libertatea contractuală este limitată de lege, în interesul protecției salariaților, clauzele contractului individual de muncă și cele inserate în cuprinsul altor acte încheiate de părți urmând a fi supuse principiului legalității iar în cazul de față al *principiului neagrării răspunderii patrimoniale a salariatului în afara cazurilor și condițiilor în care însăși legea permite angajarea răspunderii.*

În literatura de specialitate s-a menționat că, chiar dacă salariatul (în cunoștință de cauză sau nu) și-ar exprima acordul privitor la inserarea unei clauze prin care i s-ar agrava răspunderea în afara limitelor și condițiilor impuse de lege, această clauză reprezintă "o tranzacție" dintre cele la care se referă art.38 din Codul muncii, iar potrivit prevederilor Codului muncii, salariații răspund patrimonial pentru pagubele materiale produse angajatorului din vina și în legătură cu munca lor, răspunderea fiind cârmuită de norme legale imperative, ceea ce face inadmisibilă orice modificare a răspunderii salariatului, stipulată prin clauze contractuale.

Întrucât efectele juridice ale actului adițional întocmit în cauză continuă să se producă după încetarea existenței contractului de muncă al părții în cadrul reclamantului, în asemenea situație ea poate contesta în justiție efectele juridice respective (ca mijloc de apărare), dacă ele sunt contrare drepturilor, libertăților sau intereselor sale legitime, iar instanța deși nu poate constata nulitatea actului (întrucât a intervenit prescripția extinctivă a dreptului la acțiune), se poate pronunța cu privire la netemeinicia unor pretenții ale angajatorului întemeiate pe acest act.

În condițiile în care dispozițiile art. 195 alin. 3 din Codul muncii stabilesc că nerespectarea de către salariat a dispoziției prevăzute la alin. (1) determină obligarea acestuia la suportarea tuturor cheltuielilor ocazionate de pregătirea sa profesională, proporțional cu perioada nelucrată din perioada stabilită conform actului adițional la contractul individual de muncă, Curtea apreciază că menționarea de către părțile din prezenta cauză în actul adițional încheiat a împrejurării prin care părțile s-a obligat ca în cazul în care contractul său individual de muncă va înceta înainte de scadență, să suporte integral cheltuielile legate de organizarea și participarea la respectivul curs de atestare profesională (cu excluderea din text a sintagmei prevăzute de dispozițiile art.195 alin.3 , „proporțional cu perioada nelucrată din perioada stabilită conform actului adițional la contractul

individual de muncă”) este de natură să creeze acesteia un statut defavorabil față de minimul stabilit prin lege și să agraveze răspunderea ei în afara cazurilor prevăzute de lege (art. 38 din Codul muncii). În acest context instanța urmează să dea eficiență prevederilor art. 195 alin.3 din Codul muncii, astfel cum au fost ele prezentate în precedent.

Câtă vreme din intervalul de 3 ani în care aceasta trebuia să lucreze la reclamant după terminarea cursului, o perioadă de 1 an și 4 luni pârâta și-a îndeplinit această obligație, având în vedere considerentele expuse anterior, Curtea a reținut că solicitarea reclamantului de obligare a pârâtei la plata c/val cheltuielilor cu pregătirea sa profesională este întemeiată în parte, respectiv numai pentru perioada de 1 an și 8 luni în care aceasta nu și-a mai desfășurat activitatea la S.J.A.P.

C/val tuturor cheltuielilor ocazionate de cursul urmat de pârâtă, astfel cum au fost menționate de reclamant prin acțiunea introductivă, dovedite cu actele depuse la dosar și confirmate de expertiza efectuată în cauză este de 10.464,84 lei, corespunzător unei perioade de 36 de luni și câtă vreme perioada rămasă nelucrată de către pârâtă la reclamant din cuprinsul celor 3 ani era de 20 de luni a rezultat că pentru acest interval c/val cheltuielilor era de 5813,8 lei, iar pârâta putea fi obligată numai la plata acestei sume. Prin urmare, obligarea pârâtei la plata c/val întregului curs apare ca fiind nelegală, iar criticile pârâtei sub acest aspect au fost admise.

În raport de toate argumentele expuse în precedent, Curtea a apreciat că sunt fondate criticile pârâtei în limitele prezentate anterior, motiv pentru care, în baza art. 312 Cod pr. civ. a admis recursul, a modificat în parte sentința în sensul că a admis în parte acțiunea, a obligat pârâta să plătească reclamantului suma de 5813,8 lei reprezentând c/val cursului urmat de reclamantă în perioada 1.06.2010 - 19.12.2010 la Oradea, proporțional cu perioada nelucrată, sumă ce va fi reactualizată în raport de rata inflației la data plății efective și a menținut în rest dispozițiile sentinței.

Judecător Veronica Grozescu

COMUNICAREA ACTELOR DE PROCEDURĂ.

- **Art.503 alin.2 NCPC**
- **Art.163 – 165 NCPC**

Potrivit disp. Art.163 alin. 3 NCPC în ipoteza în care lipsesc persoanele prevăzute la alin. (6) și (7), precum și atunci când acestea, deși prezente, refuză să primească actul, agentul va depune comunicarea în cutia poștală și numai în lipsa cutiei poștale va proceda la afișarea pe ușa imobilului a unei înștiințări care trebuie să cuprindă anumite mențiuni expres prevăzute de acest text de lege.

Ori, în cazul în care agentul procedural, negăsind nicio persoană, dintre cele amintite, la domiciliul părții, procedează la depunerea hotărârii la cutia poștală, îndeplinește legal procedura de comunicare. Existența cutiei poștale exclude, prin urmare, necesitatea urmării procedurii stipulate de teza a II-a a art.163 alin.3 NCPC, procedură ce presupune emiterea unei înștiințări care să cuprindă mențiunile literelor a- h din acest aliniat.

Curtea de Apel Ploiești, Secția I Civilă
Decizia civilă nr.610 din 16 martie 2017

Prin cererea înregistrată la data de 30.01.2017, contestatorul SM a formulat contestație în anulare împotriva deciziei civile nr. 39 din 11.01.2017 a Curții de Apel Ploiești, pentru motivele prev. de disp. art. 503 pct. 2 Noul Cod de pr. civilă.

În motivarea cererii, contestatorul a arătat că, prin decizia nr. 39/11.01.2017, instanța de judecată a admis excepția invocată din oficiu privind nulitatea apelului declarat împotriva Sentinței civile nr. 1288 din 03.05.2016 a Tribunalului Prahova și în consecință a dispus anularea acestuia, ca fiind declarat peste termenul legal.

Instanța de apel a admis această excepție, având în vedere că sentința atacată în prezenta cauză a fost comunicată la domiciliul apelantului la data de 16.09.2016 așa cum rezultă din dovada de înmânare aflată la dosarul de fond, iar calea de atac a apelului a fost promovată la data de 29.09.2016 cum rezultă din e-mailul prin care a fost depus apelul. Prin urmare, declararea apelului s-a realizat de către apelant după expirarea termenului de 10 zile.

După cum rezultă din considerentele sentinței, instanța de apel a stabilit această situație, considerând că:

Din dovada de primire din dosarul de fond se reține că la data de 16.09.2016, agentul procedural a procedat la comunicarea Sentinței civile 1288 din 03.05.2016 la domiciliul reclamantului din Ploiești, str. Cosminele nr. 6 și întrucât au fost absenți atât reclamantul, cât și persoanele din familia care locuiau cu acesta a procedat cu respectarea disp. art. 163 alin. 3 și 8 N.C.pr.civ.

Contestatorul a solicitat, față de această situație necontestată, să se constate că în mod neîntemeiat instanța de apel a apreciat actul respectiv ca fiind de înmânare.

Astfel, a solicitat a se constata că dezlegarea în acest mod a cauzei, respectiv a excepției invocate, este dată cu săvârșirea unei erori materiale, constând în aceea că nu se contestă faptul că, potrivit însăși mențiunilor din înscrisul aflat la dosarul de fond, Sentința civilă nr. 1288 din 03.05.2016 nu a fost înmănată nici reclamantului și nici uneia din persoanele prevăzute de disp. art. 163 alin. 3 pct.6 N.C.pr.civ. În atare situație, față de reglementarea expresă stabilită prin disp. art. 163 alin.3 pct. 8, respectiv că: în cazul în care lipsesc persoanele prevăzute la alin. 6 și 7, precum și atunci când acestea deși prezente refuză să primească actul sunt aplicabile disp. alin. 3, 5.

Aplicarea corectă a acestor reglementări legale impune cu privire la disp. art. 163 pct. 3 și respectarea disp. alin. 3 lit. f și g , care în esență stabilesc obligația agentului procedural de a insera în cuprinsul înscrisului mențiunea că: "după o zi sau nu mai târziu de 7 zile de la afișarea înștiințării destinatarul este în drept să se prezinte la sediul instanței și respectiv obligația de a cuprinde mențiunea că, în cazul în care fără motive temeinice destinatarul nu se prezintă după comunicarea citației în interiorul termenului de 7 zile sau după caz al termenului de 3 zile, citația se consideră comunicată la împlinirea acestui termen".

Contestatorul a solicitat a se aprecia că, instanța de apel nedând eficiență acestor reglementări legale în cauza dedusă judecării, dezlegarea dată apelului este rezultatul unei erori materiale fiind evident că, în situația în care s-ar fi aplicat corect reglementările legale mai sus invocate, instanța ar fi constatat că apelul este declarat în termen.

Curtea, analizând cererea formulată prin prisma actelor și lucrărilor dosarului, a criticilor formulate și dispozițiilor legale incidente, a reținut următoarele:

Prin dispozițiile art. 503 alin. 2 din NCPC, legiuitorul român a prevăzut expres că hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație în anulare atunci când: hotărârea a fost pronunțată de o instanță incompetentă, deși se invocase excepția; dezlegarea dată recursului este rezultatul unei erori materiale; instanța de recurs, respingând recursul sau admitându-l în parte, a omis să cerceteze vreunul dintre motivele de casare invocate de recurent în termen; instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra unuia dintre recursurile declarate în cauză. Art.503 alin.3 NCPC, stipulează că dispozițiile mai sus amintite se aplică și hotărârilor instanțelor de apel care, potrivit legii, nu pot fi atacate cu recurs – situația din cauza pendinte.

Curtea notează că potrivit art. 503 alin. 2 pct. 2 NCPC noțiunea de „greșeală materială” presupune o eroare de ordin procedural, în legătură cu aspectele formale ale judecării recursului, care a determinat pronunțarea unei soluții greșite.

Conform doctrinei, în această categorie intră greșelile procedurale comise prin confundarea unor date esențiale ale dosarului cauzei.

Curtea a constatat că nu există erori de ordin procedural în legătură cu aspectele formale ale judecării apelului.

Astfel, obiectul raportului juridic litigios este reprezentat de un conflict de muncă.

Corect s-a reținut în decizia atacată că potrivit art.215 din Legea nr.262/2011, termenul de apel în materia conflictelor de muncă, este de 10 zile de la comunicării hotărârii pronunțată de instanța de fond.

Fiind un termen imperativ și absolut, nerespectarea lui atrage sancțiunea iremediabilă a decăderii, iar o atare concluzie rezultă din interpretarea prevederilor art. 185 Noul Cod de procedură civilă, care statuează „când un drept procesual trebuie exercitat într-un anumit termen, nerespectarea acestuia atrage decăderea din exercitarea dreptului, în afară de cazul când legea dispune altfel”.

În decizia a cărei anulare se cere, curtea a reținut, în mod corect, că hotărârea atacată cu apel a fost comunicată apelantului la data de 16.09.2016 , iar declararea apelului la 29.09.2016 s-a realizat după expirarea termenului de 10 zile de la comunicarea hotărârii, prevăzut de art. 215 din Legea nr.62/2011.

Nu pot fi reținute susținerile contestatorului că, în cauză, ar fi fost aplicate eronat disp. art.163 alin.3 și 8 NCPC, în ceea ce privește comunicarea hotărârii.

Curtea a avut în vedere faptul că art.163 alin. 6 NCPC menționează că în cazul în care destinatarul nu este găsit la domiciliu, agentul va înmâna citația (respectiv actul procedural suspendat comunicării) unei persoane majore din familie sau, în lipsă, oricărei alte persoane majore care locuiește cu destinatarul ori care, în mod obișnuit, îi primește corespondența, iar potrivit alin.7 când destinatarul locuiește într-un hotel sau într-o clădire compusă din mai multe apartamente și nu este găsit la această locuință a sa, agentul îi va comunica citația administratorului, portarului sau celui care, în mod obișnuit, îl înlocuiește (această persoană urmând a semna dovada de primire).

În art. 163 alin.8 se arată că în cazul în care lipsesc persoanele prevăzute la alin. (6) și (7), precum și atunci când acestea, deși prezente, refuză să primească actul, sunt aplicabile dispozițiile alin. (3) - (5).

Curtea a notat faptul că în alin. 3 al articolului menționat se precizează că în ipoteza descrisă mai sus, agentul va depune comunicarea în cutia poștală și numai în lipsa cutiei poștale va proceda la afișarea pe ușa imobilului a unei înștiințări care trebuie să cuprindă anumite mențiuni expres prevăzute de acest text de lege și invocate în prezenta contestație în anulare,

Ori, în cauza pendinte, reiese în mod cert faptul că agentul procedural, negăsind nicio persoană, dintre cele amintite, la domiciliul contestatorului, a procedat la depunerea hotărârii la cutia poștală. Existența cutiei poștale exclude, prin urmare, necesitatea urmării procedurii stipulate de teza a II-a a art.163 alin.3 NCPC, procedură ce presupune emiterea unei înștiințări care să cuprindă mențiunile literelor a - h din acest alineat.

Pe cale de consecință, data depunerii hotărârii la cutia poștală a contestatorului reprezintă data îndeplinirii procedurii, conform disp. art.165 NCPC.

Prin urmare, curtea a făcut o corectă aplicare a dispozițiilor legale în materie, neexistând nicio greșală materială, în sensul disp. art.503 alin.2 NCPC.

În considerarea acestor argumente de fapt și de drept, constatând că în cauză nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de textele de lege pe care contestatorul și-a întemeiat calea de atac exercitată, Curtea a procedat, în conformitate cu dispozițiile art. 508 din noul Cod de procedură civilă, la respingerea contestației în anulare ca nefondată.

Judecător Cristina Mihaela Moiceanu

**SPORUL DE DOCTORAT. DATA ACORDĂRII SPORULUI DE DOCTORAT .
ART. 5 ALIN.1¹ DIN LEGEA 711/2015**

- Art.5 alin.1¹ din legea 71/2015

În art.5 alin.1¹ din Legea 71/2015, s-a prevăzut că: „Prin nivel de salarizare în plată pentru funcțiile similare se înțelege același quantum al salariului de bază cu cel al salariaților având aceeași funcție, în care au fost incluse, după data de 31 decembrie 2009, sumele aferente salariului de încadrare, precum și sumele aferente sporurilor de care au beneficiat înainte de această dată, dacă salariatul angajat, numit sau promovat îndeplinește aceleași condiții de studii - medii, superioare, postuniversitare, doctorale -, de vechime și își desfășoară activitatea în aceleași condiții, specifice locului de muncă la data angajării sau promovării.

**Curtea de Apel Ploiești, Secția Civilă I
Decizia nr. 742 din data de 30 martie 2017**

Prin acțiunea civilă înregistrată la instanță, reclamantul SLI Dâmbovița, în numele și pentru membrii de sindicat, a solicitat, în contradictoriu cu pârâții unități școlare, obligarea pârâtelor la acordarea de despăgubiri, constând în contravaloarea sumelor compensatorii, reprezentând sporul pentru titlul de doctor, prin includerea acestuia în indemnizația lunară brută de încadrare, atât pentru ultimii trei ani anteriori prezentei cereri, dar și pentru viitor, sume ce vor fi actualizate în funcție de indicele de inflație.

Prin sentința civilă nr. 1828 din data de 18.09.2016, Tribunalul Dâmbovița a admis în parte cererea formulată reclamantul Sindicatul X Dâmbovița, în numele membrului de sindicat C(T)GM și a obligat pârâții la acordarea, către reclamantă, cu titlu de despăgubiri, constând în contravaloarea sumei compensatorii - spor pentru titlul științific de doctor în filologie, începând cu data introducerii acțiunii, anume 11.05.2016, la zi, sume ce se vor actualiza la indicele de inflație, urmând ca sporul să fie inclus pe viitor, în indemnizația lunară brută, conform Legii nr.71/2015

Prin decizia nr. 742 din data de 30 martie 2017, Curtea de Apel Ploiești a admis apelul declarat de reclamant, a schimbat în parte sentința în sensul că suma compensatorie reprezentând sporul pentru titlul de doctor în filologie se va acorda începând cu data obținerii titlului de doctor. A menținut restul dispozițiilor sentinței.

S-a reținut că art.5 alin.1¹ din Legea 71/2015 trebuie interpretat în lumina Decizia nr. 21/2016 privind examinarea recursului în interesul legii a Înaltei Curți. Astfel, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1002 din 13 decembrie 2016 a fost publicată Decizia nr. 21/2016 privind examinarea recursului în interesul legii formulat de către Avocatul Poporului vizând „interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 30 alin. (6) și art. 48 alin. (1) pct. 7 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, art. 4 alin. (1), art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, cu modificările și completările ulterioare, art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, art. 8 din anexa nr. 5 a Legii nr. 63/2011”.

Înalta Curte a considerat că se impune admiterea recursului, pronunțând următoarea soluție:

„Admite recursul în interesul legii formulat de Avocatul Poporului și, în consecință, stabilește că: În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 30 alin. (6) și art. 48 alin. (1) pct. 7 din Legea nr. 330/2009, art. 4 alin. (1), art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010, art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 și art. 8 din anexa nr. 5 a Legii nr. 63/2011, au dreptul la sume compensatorii persoanele care au dobândit titlul de doctor după intrarea în vigoare a Legii nr. 330/2009”.

Așa fiind, văzând și disp. art. 480 Cod pr. civilă, Curtea a admis apelul și a schimbat în parte sentința în sensul că suma compensatorie reprezentând sporul pentru titlul de doctor în filologie se va acorda începând cu data obținerii titlului.

Judecător Cristina Pigui

DISPOZITIVUL HOTĂRÂRII TREBUIE SĂ CONȚINĂ SOLUȚIA DATĂ DE INSTANȚA TUTUROR CAPETELOR DE CERERE

- *Art.425 lit. c : Hotărârea va cuprinde dispozitivul, în care se vor arăta... soluția dată tuturor cererilor deduse judecătii.*

Curtea de Apel Ploiești, Secția Civilă I
Decizia nr. 420 din data de 23 februarie 2017

Prin decizia nr.420 din data de **23 februarie 2017**, Curtea a admis apelul formulat de către reclamantă, reținându-se că dispozitivul hotărârii trebuie să conțină soluția dată de instanța tuturor capetelor de cerere, soluție din care să rezulte clar drepturile și obligațiile părților ca urmare a soluționării cauzei, aceasta fiind partea din hotărâre care urmează a fi executată.

Prin urmare, la punerea în executare a unei hotărâri judecătorești nu se poate avea în vedere o „soluționare implicită a tuturor capetelor de cerere”, lăsând la liberul arbitru modul de interpretare al acesteia, respectiv care sunt drepturile și obligațiile ce decurg din hotărârea pronunțată.

Ori, raportat la faptul că reclamanta B.M. a notat în cartea funciară a imobilului litigiul, respectiv dreptul de retenție și singura modalitate de a radia notarea din cartea funciară este aceea de a depune hotărârea judecătorească, din dispozitivul căreia trebuie să rezulte cu claritate care sunt dispozițiile instanței raportat la acest capăt de cerere (admiterea sau respingerea), Curtea va admite apelul formulat.

În consecință, urmare a admiterii apelului, curtea a schimbat în tot sentința atacată în sensul că a admis cererea de completare hotărâre, și a dispus completarea dispozitivului sentinței civile nr. 1777/08.06.2016 a Tribunalului Prahova în sensul respingerii capătului de cerere privind instituirea dreptului de retenție.

Judecător Violeta Dumitru

PENSIA DE URMAȘ

- *Art.107 alin. din Legea nr.263/2010: Pensia poate fi recalculată prin adăugarea veniturilor și/sau a stagiilor de cotizare, prevăzute de lege, nevalorificate la stabilirea acesteia.*

- *Art. 116 - Încetarea, suspendarea sau reluarea plății pensiei, precum și orice modificare a drepturilor de pensie se fac prin decizie emisă de casele teritoriale de pensii, respectiv de casele de pensii sectoriale, în condițiile respectării regimului juridic al deciziei de înscriere la pensie.*

Curtea de Apel Ploiești, Secția Civilă I
Decizia nr. 389 din data de 21 februarie 2017

Prin sentința civilă nr. 1513/15 septembrie 2016, pronunțată de Tribunalul Prahova în dosarul nr. X/120/2016, s-a admis excepția prematurității formulării cererii de către reclamanta I. M.

A fost respinsă ca prematură cererea formulată de reclamanta I M, în contradictoriu cu pârâta C. J. P. D.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a constatat întemeiată excepția prematurității cererii invocată de intimată, prin întâmpinare.

Prin cererea adresată instanței, reclamanta a solicitat obligarea pârâtei la recalcularea pensiei de urmaș, la emiterea unei noi decizii privind acordarea pensiei de urmaș recalculată, cu luarea în considerare a unui stagiul de cotizare de 20 de ani, ci nu de 30 de ani, precum și obligarea pârâtei la plata diferenței drepturilor de pensie pe ultimii 3 ani.

A reținut tribunalul că prin decizia nr. din data de , s-a admis cererea reclamantei privind acordarea pensiei de urmaș, în baza Legii nr. 19/2000.

Ulterior prin cererile înregistrate la Casa Județeană de Pensii sub nr..... și respectiv nr....., reclamanta a solicitat recalcularea pensiei de urmaș, urmare a majorării punctului de pensie pentru perioada lucrată în grupa I de muncă, în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 263/2010, cereri în urma cărora s-a emis decizia nr. ..../17.10.2011, cu acordarea drepturilor de pensie conform art. 169 din Legea nr. 263/2010.

A reținut tribunalul că reclamanta nu a contestat decizia menționată în termenul legal, astfel că aceasta a devenit definitivă, însă prin cerere formulată a solicitat direct instanței obligarea pârâtei la recalcularea drepturilor de pensie prin utilizarea unui stagiu de cotizare de 20 de ani.

Potrivit art. 107 alin. 3 din Legea nr. 263/2010, pensia poate fi recalculată la cerere, iar cererea de recalculare, în ce privește contestarea și soluționarea urmează aceleași reguli procedurale ca și cererea de pensionare. Ori, dispozițiile sus citate obligă persoana interesată să depună cererea de pensionare și actele care dovedesc îndeplinirea condițiilor pentru acordarea pensiei la casa teritorială de pensii competentă, în a cărei rază domiciliază solicitantul.

A reținut tribunalul că reclamanta nu a solicitat în prealabil recalcularea pensiei prin utilizarea unui stagiu de cotizare de 20 de ani în loc de 30 de ani, ci s-a adresat direct instanței de judecată cu o astfel de cerere, fără a face dovada îndeplinirii procedurii prealabile obligatorii, astfel cum este reglementată de dispozițiile art. 193 Cod proc. civilă rap. la art. 107 și art. 149 din Legea nr. 263/2010.

Pentru aceste considerente, reținând că reclamanta nu a respectat procedură administrativă prealabilă, tribunalul a constatat ca fiind prematur introdusă acțiunea și admițând excepția invocată, a respins-o ca atare.

Împotriva sentinței a declarat apel, reclamanta I.M., criticând-o ca nelegală și netemeinică.

CURTEA în raport de actele și lucrările dosarului și de dispozițiile legale incidente, Curtea constată că apelul este nefondat, pentru următoarele considerente:

Se va respinge ca nefondată critica apelantei că în mod greșit a reținut tribunalul că, potrivit art. 107 alin. 3 din Legea nr. 263/2010, pensia poate fi recalculată la cerere, iar cererea de recalculare, în ceea ce privește contestarea și soluționarea urmează aceleași reguli procedurale ca și cererea de pensionare întrucât dispoz. art. 107 din lege sunt dispoziții comune în materia recalcularii drepturilor de pensie.

Deși apelanta a susținut că o asemenea acțiune nu se confundă cu o contestație împotriva deciziei emise de casa teritorială de pensii asupra cererii de recalculare a pensiei, fiind vorba despre două căi procedurale diferite, Curtea va reține că potrivit art. 116 din Legea nr. 263/2010 orice modificare a drepturilor de pensie se face prin decizie emisă de casa de pensii, motiv pentru care trebuie urmați pașii prev. de art. 149 din legea nr. 263/2010.

Procedura prealabilă prev. de art. 149 alin. 1 din Legea nr. 263/2010 stabilește că deciziile de pensie emise de casele teritoriale de pensii pot fi contestate în termen de 30 de zile de la comunicare la Comisia centrală de contestații, iar la alin. 2 prevede că procedura de examinare a deciziilor supuse contestării reprezintă procedura administrativă prealabilă, obligatorie, fără caracter jurisdicțional.

În cauza de față, contestatoarea trebuia ca în termen de 30 de zile de la comunicarea deciziei nr. ..../01.08.2006 emisă de C J. P., să formuleze contestație conform art. 149 alin. 1 și 2 din Legea nr. 263/2010 și nu să se adreseze direct instanței de judecată.

Or, contestatorul-intimat s-a adresat direct instanței de judecată fără să urmeze procedura prev. de Legea nr. 263/2010, care este obligatorie conform art. 149 alin. 2 din Legea nr. 263/2010.

În mod corect instanța de fond a admis excepția prematurității pentru lipsa procedurii prealabile întrucât orice modificare a drepturilor de pensie, în speță recalcularea prin luarea în considerare a veniturilor suplimentare ca urmare a depunerii unei adeverințe din care rezultă că a lucrat în acord global, se face prin decizie emisă de casele teritoriale de pensii, conform art. 116 din Legea nr. 263/2010.

Judecător Elena Staicu

**SOLUȚIONAREA CU PRIORITATEA A UNEI CERERI DE ACORDARE
DESPĂGUBIRI ÎN CONDIȚIILE EXISTENȚEI UNEI HOTĂRÂRI JUDECĂTOREȘTI PRIN
CARE S-A CONSTAT EXISTENȚA DREPTULUI RECLAMANTULUI LA MĂSURI
REPARATORII PRIN ECHIVALENT, PRECUM ȘI ÎNTINDEREA ACESTUI DREPT**

**- art.1 din Protocolul 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ratificată de
România prin Legea nr. 30/1994**

- articolul 34 din Legea 165/2013

În alin. 5 al art. 34 din Legea 165/2013, introdus prin Legea nr. 103/2016 (privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2015), s-a stipulat expres că prin excepție de la prevederile alin. (4), se soluționează cu prioritate: “ a) dosarele în care Secretariatul Comisiei Naționale a solicitat documente potrivit art. 21 alin. (5); b) dosarele în care deciziile entităților investite cu soluționarea notificărilor au fost emise în executarea unor hotărâri judecătorești irevocabile/definitive, prin care s-a constatat dreptul de proprietate și întinderea acestuia; c) dosarele constituite în baza cererilor formulate de persoanele prevăzute la art. 33 alin. (4)”.

Întrucât reclamantul este în posesia unei hotărâri judecătorești definitivă și irevocabilă prin care s-a constatat existența dreptului său la măsuri reparatorii prin echivalent, precum și întinderea acestui drept (respectiv pentru un teren în suprafață de 1300 mp situat în localitatea T.), se apreciază că este în ipoteza reglementată de prevederile art. 34 alin. 5 lit b) din Legea nr. 165/2013), astfel că solicitarea acestuia de rezolvare cu prioritate a dosarului său este întemeiată.

**Curtea de Apel Ploiești, Secția I Civilă
Decizia nr. 345 din 5 februarie 2017**

Apelul formulat de către reclamantul G.F.M. împotriva sentinței nr. 977 din 10.06.2016 a Tribunalului Dâmbovița prin care s-a admis excepția prematurității introducerii acțiunii și s-a respins cererea, ca fiind prematur formulată, a fost admis prin decizia civilă nr.112 pronunțată la 18 ianuarie 2017 de Curtea de Apel Ploiești, care a anulat sentința 977/10.06.2016 a Tribunalului Dâmbovița și acordat termen pentru soluționarea cauzei.

Curtea a reținut că prin sentința civilă 365/26.05.2004 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, s-a constatat că reclamantul G.F.M. și fratele acestuia G.L sunt îndreptățiți să li se acorde, la propunerea AVAS, măsuri reparatorii prin echivalent pentru imobilul teren în suprafață de 1300 mp situat în T. Această hotărâre a rămas definitivă prin decizia civilă nr. 261/15 decembrie 2010 a Curții de Apel Ploiești și irevocabilă prin decizia civilă nr. 7500/25 octombrie 2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

La data de 16.04.2013 a decedat G. L., iar prin certificatul de moștenitor nr. întocmit de BNP ... s-a constatat că de pe urma acestuia pe lângă doi legatari cu titlu particular a rămas ca moștenitor legal reclamantul din prezenta cauză .

Ca urmare a demersurilor reclamantului, prin decizia nr. 17/03.02.2015 A.A.A.S. (având în vedere hotărârile menționate în precedent și dispozițiile legale incidente) a propus acordarea pentru G.M.F. de măsuri reparatorii prin echivalent conform Titlului VII din Legea 247/2005, pentru terenul menționat, înaintând documentația necesară S.N.C.I. în conformitate de dispozițiile art. 21 din Legea 165/2013

Prin adresa nr. /2015 pârâta A.N.R.P. i-a adus la cunoștință reclamantului (în urma solicitărilor adresate acestei instituții în vederea finalizării procedurii de despăgubire) că dosarul său nu a fost repartizat spre analiză personalului de specialitate, iar în conformitate cu prevederile deciziei nr. 10299/14.11.2012 a Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, dosarele vor fi analizate și soluționate cu respectarea principiului ordinii de înregistrare la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor.

Totodată i s-a comunicat reclamantului că potrivit art. 34 alin. 2 din Legea nr. 165/2013 dosarele care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale, ulterior datei intrării în vigoare a prezentei legi, vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data înregistrării lor, menționându-se

că după soluționarea dosarelor deja aflate în analiză se va proceda la repartizarea de noi dosare potrivit ordinii de înregistrare, începând cu dosarul nr. 6200/CC 8 fila 9 dosar fond.

Pe calea prezentei acțiuni reclamantul G.M.F. a solicitat în contradictoriu cu pârâta A. N.R.P. ca pe baza hotărârii judecătorești ce se va pronunța să se dispună obligarea pârâtei la acordarea măsurilor compensatorii în sensul punerii în executare a sentinței civile nr. 365/2004 a Tribunalului Dâmbovița.

Potrivit prevederilor art. 4 din Legea 165/2013 „Dispozițiile prezentei legi se aplică cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, precum și cauzelor aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului suspendate în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României, la data intrării în vigoare a prezentei legi ”

Pe de altă parte conform art. 34 din același act normativ “(1) Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni. (2) Dosarele care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale ulterior datei intrării în vigoare a prezentei legi vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data înregistrării lor, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.(3) Numărul dosarelor prevăzute la alin. (1) și data înregistrării dosarelor prevăzute la alin. (2) se publică pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților și se comunică, la cerere, persoanelor îndreptățite”.

Deși la instanța de fond acțiunea reclamantului a fost respinsă ca prematur introdusă prin raportare la aceste dispoziții legale (considerându-se că termenul de 60 de luni, cel mai devreme, curge de la data 03.02.2015, care este data emiterii deciziei 17/03.02.2015 și înaintării documentației necesare Secretariatului Național pentru Compensarea Imobilelor în conformitate de dispozițiile art. 21 din Legea 165/2013, iar în cauză acest termen nu este împlinit), Curtea a apreciat că soluția pronunțată sub acest aspect este nelegală.

S-au invocat modificările aduse Legii 165/2013 prin Legea nr. 103/2016 (privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și a art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România), prin adăugarea alineatelor (4) și (5) la articolul 34.

S-a reținut în raport de aceste modificări, că în speță, din cuprinsul sentinței civile nr. 365/26.05.2004 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, rezultă că în privința reclamantului s-a constatat că acesta este îndreptățit să i se acorde, la propunerea AVAS, măsuri reparatorii prin echivalent pentru imobilul teren în suprafață de 1300 mp situat în T., iar prin decizia nr. 17/03.02.2015, A. A. A. S. a propus acordarea pentru acesta de măsuri reparatorii prin echivalent conform Titlului VII din Legea 247/2005, înaintând totodată documentația necesară S.N.C.I. în conformitate de dispozițiile art. 21 din Legea 165/2013.

În atare situație, se reține că reclamantul este în posesia unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabilă prin care s-a constatat existența dreptului său la măsuri reparatorii prin echivalent, precum și întinderea acestui drept (respectiv pentru un teren în suprafață de 1300 mp situat în T.), ceea ce înseamnă că îi sunt aplicabile prevederile art. 34 alin. 5 lit b) din Legea nr. 165/2013 astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 103/2016 și se impune soluționarea cu prioritate a dosarului său.

Prin urmare, Curtea a apreciat că instanța de fond în mod eronat, analizând excepția prematurității acțiunii invocată de ANRP, a procedat la admiterea acesteia și respingerea demersului reclamantului în temeiul ei.

Considerând că prima instanță a soluționat în mod greșit acțiunea reclamantului în baza excepției prematurității, Curtea în temeiul art. 480 alin.3 NCPC, a admis apelul, a anulat sentința și a acordat termen pentru soluționarea cauzei la 15 februarie 2017.

Curtea, după evocarea fondului, ca urmare a anulării sentinței civile nr. 977/10.06.2016 a Tribunalului Dâmbovița, a reținut următoarele:

Prin cererea depusă la primul termen stabilit de instanța legal investită, Tribunalul Dâmbovița, reclamantul G.F.M. a precizat cererea de chemare în judecată, solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța să fie obligată pârâta A.N.R.P. să respecte legalitatea hotărârilor instanței supreme de a-i acorda cu prioritate despăgubirile pe care i le datorează pentru bunurile confiscate ilegal.

Astfel cum s-a stabilit cu autoritate de lucru judecat prin sentința civilă 365/26.05.2004 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița (rămasă definitivă prin decizia civilă nr. 261/15 decembrie 2010 a Curții de Apel Ploiești și irevocabilă prin decizia civilă nr. 7500/25 octombrie 2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție), reclamantul G.F.M. și fratele acestuia G.L sunt îndreptățiți să li se acorde, la propunerea AVAS, măsuri reparatorii prin echivalent pentru imobilul teren în suprafață de 1300 mp. situat în T.

Conform certificatului de moștenitor nr... întocmit de BNP ... reclamantul G.F.M. este moștenitorul legal al numitului G.L. decedat la data de 16.04.2013 .

Ca urmare a demersurilor reclamantului, prin decizia nr. 17/03.02.2015, A.A.A.S. a propus acordarea pentru G.F.M. de măsuri reparatorii prin echivalent conform Titlului VII din Legea 247/2005, pentru terenul menționat, înaintând documentația necesară Secretariatului Național pentru Compensarea Imobilelor în conformitate de dispozițiile art. 21 din Legea 165/2013.

Prin adresa nr. /2015 pârâta ANRP i-a adus la cunoștință reclamantului (în urma solicitărilor adresate acestei instituții în vederea finalizării procedurii de despăgubire) că dosarul său nu a fost repartizat spre analiză personalului de specialitate, iar în conformitate cu prevederile deciziei nr. /2012 a Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, dosarele vor fi analizate și soluționate cu respectarea principiului ordinii de înregistrare la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor.

Totodată i s-a comunicat reclamantului că potrivit art. 34 alin. 2 din Legea nr. 165/2013 dosarele care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale, ulterior datei intrării în vigoare a prezentei legi, vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data înregistrării lor, menționându-se că după soluționarea dosarelor deja aflate în analiză se va proceda la repartizarea de noi dosare potrivit ordinii de înregistrare, începând cu dosarul nr. 6200/CC.

Reclamantul dovedește un interes în promovarea acțiunii de față, în contextul în care așa cum rezultă din adresa menționată, punerea efectivă în executare a dispozițiilor hotărârilor judecătorești menționate și a deciziei nr. /2015 emisă de A.A.A.S. pentru aplicarea acestor hotărâri judecătorești este lăsată la latitudinea Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, urmând a fi soluționată cu respectarea principiului ordinii de înregistrare la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor - ceea ce echivalează cu o nepunere în executare a hotărârilor judecătorești date în reparație.

Prin art.1 din Protocolul 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ratificată de România prin Legea nr. 30/1994, „ *orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional*”.

Reamintim în acest sens, că în Cauza Viașu împotriva României, Curtea Europeană Drepturilor Omului a apreciat că o decizie administrativă a autorității locale competente prin care i se recunoaște părții interesate un drept la reparație este suficientă pentru a crea un „ interes patrimonial” apărut de art.1 din Protocolul 1 și că, prin urmare, neexecutarea unei astfel de decizii constituie o ingerință în sensul primei fraze din primul alineat al acestui articol.

De asemenea Curtea a ajuns la constatarea încălcării dreptului de proprietate al reclamantului în Cauza Viașu, ținând cont de ineficiența sistemului de restituire și în special de întârzierea înregistrată în procedura de plată a despăgubirii.

În mod special, Curtea a constatat că părților interesate nu le era oferită nici o garanție în ceea ce privește durata sau rezultatul procedurii în fața Comisiei Centrale. Ea a observat în plus că fondul „ Proprietatea „ nu funcționează într-o manieră care să permită acordarea efectivă a unor despăgubiri tuturor beneficiarilor legilor de reparație care aleseseră să primească acțiuni. Astfel, această inacțiune a statului nu era justificată în mod legitim prin urmărirea unui scop de interes public, în conformitate cu principiile generale ce decurg din jurisprudența Curții.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cuprinsul Deciziei Pilot dată în Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României a constatat existența unei probleme sistemice importante legată

în special de lipsa restituirii sau despăgubirii pentru bunurile naționalizate. În această cauză Curtea s-a pronunțat după mai multe hotărâri în care a constatat deja încălcarea art.6 paragraful 1 din Convenție și art. 1 Protocolul nr.1 din cauza deficiențelor sistemului român de despăgubire sau de restituire. Curtea a constatat că ineficiența mecanismului de despăgubire sau de restituire continuă să fie o problemă recurentă și pe scară largă în România.

Pentru rezolvarea acestei probleme Curtea a arătat că statul pârât trebuie să garanteze prin măsuri legale și administrative adecvate respectarea dreptului de proprietate al tuturor persoanelor aflate într-o situație similară celei a reclamantilor ținând cont de principiile enunțate în jurisprudența Curții cu privire la art.1 Protocolul 1 și a dispus ca statul pârât să ia măsurile care să garanteze protecția efectivă a drepturilor enunțate la art.6 paragraful 1 din Convenție și art.1 Protocolul nr.1, în contextul tuturor cauzelor similare cu cauza de față, conform principiilor consacrate de Convenție.

În sensul acestor îndrumări este și modificarea adusă OUG 15/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și a art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România), prin Legea nr. 103/2016 (privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2015) în care s-a prevăzut că la articolul 34 al Legii 165/2013, după alineatul (3) se introduc două noi alineate, (4) și (5), alin. 4 precizând că “ *Dosarele se soluționează în ordinea înregistrării lor la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, respectiv Secretariatul Comisiei Naționale*”.

În alin. 5 s-a stipulat expres însă că prin excepție de la prevederile alin. (4), se soluționează cu prioritate: “ *a) dosarele în care Secretariatul Comisiei Naționale a solicitat documente potrivit art. 21 alin. (5); b) dosarele în care deciziile entităților investite cu soluționarea notificărilor au fost emise în executarea unor hotărâri judecătorești irevocabile/definitive, prin care s-a constatat dreptul de proprietate și întinderea acestuia; c) dosarele constituite în baza cererilor formulate de persoanele prevăzute la art. 33 alin. (4)*”.

Întrucât reclamantul este în posesia unei hotărâri judecătorești definitivă și irevocabilă prin care s-a constatat existența dreptului său la măsuri reparatorii prin echivalent, precum și întinderea acestui drept (respectiv pentru un teren în suprafață de 1300 mp situat în Târgoviște, Calea Domnească nr. 265), se apreciază că este în ipoteza reglementată de prevederile art. 34 alin. 5 lit b) din Legea nr. 165/2013 astfel cum a fost modificată prin Legea nr.103/2016 (mai sus citat), astfel că solicitarea acestuia de rezolvare cu prioritate a dosarului său este întemeiată.

În raport de dispozițiile legale menționate curtea a admis cererea precizată a reclamantului și a obligat pârâta să acorde acestuia măsuri compensatorii în sensul punerii în executare, cu prioritate, a sentinței civile nr. 365/26 mai 2004 a Tribunalului Dâmbovița și a deciziei nr. 17/03.02.2015 emisă de A.A.A.S.

Judecător Petrosina Mădălina Graure

DATA DE LA CARE CURGE TERMENUL DE PRESCRIȚIE ÎN CAZUL CERERILOR PRIVIND PLATA UNOR DREPTURI SALARIALE SUCESIVE

- art. 6 alin.4 din noul Cod civil
- art. 268 alin.1 lit.c din Codul muncii
- art. 12 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă
- art. 2526 din Codul civil

Întrucât se solicită obligarea pârâtului la plata unor drepturi salariale care în esență sunt drepturi succesive, fiecare dintre aceste prestații este supusă unei prescripții deosebite care curge de la data la care fiecare dintre acestea s-a datorat reclamantului, devenind exigibilă, în conformitate cu prevederile art. 12 din Decretul 167/1958 privitor la prescripția extinctivă și

respectiv art. 2526 din noul Cod civil (aplicabil după data intrării acestuia în vigoare - 1 octombrie 2011).

Prin urmare, față de data formulării cererii de chemare în judecată (de 31 iulie 2015), stabilită ca fiind data depunerii la poștă a cererii de chemare în judecată, se constată că dreptul reclamantului de a solicita eventuale diferențe salariale pentru perioada începând cu trei ani anterior acestei date, respectiv începând de la data de 31. 07. 2012 și până la data de 30.04.2014, menționată în acțiune, nu s-a prescris.

**Curtea de Apel Ploiești, Secția I Civilă
Decizia nr. 263 din 1 februarie 2017**

Prin sentința civilă nr. 2532 pronunțată la 19 septembrie 2016, Tribunalul Prahova a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune privind pretențiile deduse judecății, invocată de M. A.N. prin întâmpinare și, pe cale de consecință, a respins acțiunea formulată de reclamantul S.N.D. constatând prescris dreptul la acțiune.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel reclamantul S.N.D care a susținut, printr-un prim motiv de apel, că instanța a reținut în mod eronat că dreptul la acțiune pentru recuperarea tuturor diferențelor salariale se naște de la data la care s-a plătit primul dintre salariile calculate în mod nelegal.

Examinând hotărârea atacată, prin prisma criticilor formulate, în raport de actele și lucrările dosarului și de dispozițiile legale ce au incidență în soluționarea cauzei, Curtea a constatat că prima instanță a soluționat cauza, prin sentința civilă, criticată în calea de atac supusă atenției curții de apel, fără a intra în judecata fondului, prin admiterea excepției prescripției dreptului material la acțiune și respingerea cererii de chemare în judecată formulată de reclamant, ca prescrisă.

Prin urmare, instanța de control judiciar este chemată să analizeze exclusiv dacă prima instanță a aplicat în mod temeinic și legal, în raport de toate circumstanțele cauzei, dispozițiile legale privind începutul, cursul prescripției și respectiv suspendarea cursului prescripției.

În conformitate cu prevederile art. 6 alin.4 din noul Cod civil, „*prescripțiile... începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi sunt în întregime supuse dispozițiilor legale care le-au instituit*”.

Prin cererea de chemare în judecată, reclamantul a solicitat obligarea pârâtului M. A.N. la plata diferenței de drepturi salariale neacordate, în conformitate cu legile aplicabile, în opinia acestuia, în perioada 30.04.2011-30.04.2014.

Fiind vorba în cauză de plata unor drepturi salariale, au incidență în cauză dispozițiile art. 268 alin.1 lit.c din Codul muncii potrivit căroră, „*cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă pot fi formulate: în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului la acțiune, în situația în care obiectul conflictului individual de muncă constă în plata unor drepturi salariale neacordate sau a unor despăgubiri către salariat...*”.

Dispoziția specială mai sus menționată, care împreună cu celelalte dispoziții ale art. 268 din Codul muncii instituie termene speciale de prescripție în materia conflictelor de muncă, se completează cu dispozițiile dreptului comun în materia prescripției dreptului material la acțiune care reglementează momentul de la care curge termenul de prescripție sau situațiile în care se suspendă cursul prescripției.

Prin urmare, pentru a se putea stabili dacă sunt aplicabile în cauză dispozițiile Decretului nr. 167/1958 sau dispozițiile art. 2500 și urm. din noul Cod civil, se impune a se stabili data la care a început să curgă prescripția dreptului la acțiune al reclamantului.

Prin cererea de chemare în judecată, reclamantul nu a contestat dispoziția de stabilire a salariului său, respectiv coeficientul de salarizare în valută aplicat pentru calcularea drepturilor cuvenite pentru sine și pentru deplasarea soției sale, pentru a se putea stabili ca dată de început a nașterii dreptului la acțiune și deci ca moment de începere a cursului prescripției, data de 28.04.2011, data plecării sale în străinătate, cum în mod greșit a reținut prima instanță.

Reclamantul a solicitat obligarea pârâtului la plata diferențelor de drepturi salariale care nu i s-au acordat urmare încadrării sale greșite, prin aplicarea unor coeficienți inferiori, pentru perioada 30.04.2011-30.04.2014.

Întrucât se solicită obligarea pârâtului la plata unor drepturi salariale care în esență sunt drepturi succesive, fiecare dintre aceste prestații este supusă unei prescripții deosebite care curge de la data la care fiecare dintre acestea s-a datorat reclamantului, devenind exigibilă, în conformitate cu prevederile art. 12 din Decretul 167/1958 privitor la prescripția extinctivă și respectiv art. 2526 din noul Cod civil (aplicabil după data intrării acestuia în vigoare - 1 octombrie 2011).

Prin urmare, față de data formulării cererii de chemare în judecată (de 31 iulie 2015), stabilită ca fiind data depunerii la poștă a cererii de chemare în judecată, se constată că dreptul reclamantului de a solicita eventuale diferențe salariale pentru perioada începând cu trei ani anterior acestei date, respectiv începând de la data de 31. 07. 2012 și până la data de 30.04.2014, menționată în acțiune, nu s-a prescis.

Pentru perioada anterioară, cuprinsă între 30.04.2011 și 31. 07. 2012, se apreciază că în mod temeinic și legal a apreciat prima instanță că a intervenit prescripția dreptului material la acțiune, cu singura mențiune că a început cursul prescripției la date succesive, diferite, corespunzătoare datei la care au devenit exigibile drepturile salariale periodic încasate de reclamant.

Nu pot fi primite criticile reclamantului privind intervenirea motivului de suspendare a prescripției dreptului material la acțiune reglementat de art. 13 lit. b) din Decretul 167/1958 și respectiv de art. 2532 pct. 8 din Codul civil, vizând perioada cât *„creditorul sau debitorul face parte din Forțele Armate ale Republicii Populare Române, iar acestea sînt puse pe picior de război”*, respectiv *„ în cazul în care titularul dreptului sau cel care l-a încălcat face parte din forțele armate ale României, cât timp acestea se află în stare de mobilizare sau de război. Sunt avute în vedere și persoanele civile care se găsesc în forțele armate pentru rațiuni de serviciu impuse de necesitățile războiului”*.

Ori, desfășurarea de către reclamant a unor activități în calitate de șef birou ofițeri de stat major (și cu probleme de planificare resurse) la R. S. M. G. la S. respectiv la C.S.F.A din Europa, nu poate fi asimilată ca o participare a forțelor armate ale României, aflate în stare de mobilizare sau de război.

Constatând față de cele arătate, că în mod greșit prima instanță a apreciat că dreptul material la acțiune al reclamantului este prescis în totalitate și că a soluționat astfel în mod greșit cauza prin admiterea excepției prescripției, fără a intra în cercetarea pe fond a cauzei, în raport de dispozițiile art. 480 alin.2 și 3 din Codul de procedură civilă, curtea a admis apelul reclamantului, a anulat sentința tribunalului și a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

Judecător Mădălina Petrosina Graure

Decizii Relevante

Trimestrul I 2017

Secția a II – a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal

INADMISIBILITATEA ATACĂRII, ANTERIOR PRONUȚĂRII ASUPRA FONDULUI, A ÎNCHEIERII PRIN CARE INSTANȚA A RESPINS CEREREA DE INTRODUCERE ÎN CAUZĂ A UNEI PĂRȚI

Codul de procedură civilă, art. 78 alin.2 și art.466.

Încheierea premergătoare prin care a fost respinsă cererea de introducere în cauză a APIA - Aparat Central nu poate fi atacată separat cu apel, înainte de pronunțare asupra fondului. Apelul astfel promovat este inadmisibil.

***Curtea de Apel Ploiești, Secția a II-a Civilă, de contencios administrativ și fiscal
Decizia nr. 117 din 1 februarie 2017***

Prin încheierea pronunțată în data de 23 noiembrie 2016, Tribunalul Prahova a respins cererea de introducere în cauză a A.P.I.A. - A.C. formulată de pârâta A.P.I.A. - C.J.P. și a cererii de chemare în garanție a D.S.V.S.A. P. formulată de pârâta A.P.I.A. - C.J.P., ca inadmisibilă.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut în ceea ce privește cererea de introducere în cauză a A.P.I.A. - A.C., că aceasta este întemeiată pe disp. art. 161 din Legea 554/2004, care prevăd că instanța de contencios administrativ poate introduce în cauză, la cerere, organismele sociale interesate sau poate pune în discuție, din oficiu, necesitatea introducerii în cauză a acestora, precum și a altor subiecte de drept.

Instanța a constatat că atât decizia de soluționare contestată, cât și procesul verbal de constatare a neregulilor și stabilire a creanțelor bugetare au fost emise de pârâta A.P.I.A. - C.J. P.

De asemenea, față de disp. art. 41 alin. 1 și alin. 4 din Legea nr. 1/2004, instanța a constatat că pârâta menționată are personalitate juridică și a apreciat că, în materia contenciosului administrativ, calitate procesuală pasivă nu poate avea, în cadrul unui litigiu având ca obiect anularea unui act administrativ, decât autoritatea care a emis respectivul act administrativ.

Așadar, întrucât actele administrative contestate au fost emise de pârâta A.P.I.A. - C.J.P., pârâta care are personalitate juridică, pentru considerentele expuse anterior, instanța a considerat că nu se impunea introducerea în cauză a A.P.I.A. -A.C.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel în termen legal pârâta A.P.I.A. - C.J.P., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În opinia apelantei, prin încheierea de ședință din data de 23.11.2016, în mod greșit, instanța de fond, a respins cererea de introducere în cauză a A.P.I.A. - A.C. și ca inadmisibilă cererea de chemare în garanție a D.S.V.S.A. P.

Examinând încheierea apelată, prin prisma materialului probator administrat în cauză, a dispozițiilor legale incidente și a criticilor formulate de către apelantă, Curtea a reținut următoarele:

În ceea ce privește soluția de respingere a cererii pârâtei A.P.I.A. - C.J.P. de introducere în cauză a A.P.I.A. - A.C., Curtea a reținut că apelul este inadmisibil pentru următoarele considerente:

La data de 22 septembrie 2016 pârâta A.P.I.A. - C.J.P. a solicitat introducerea în cauză a A.P.I.A. - A.C. pentru opozabilitate, invocând în drept dispozițiile art. 16¹ din Legea nr.554/2004 și art. 78 alin. (2) Cod de procedură civilă. Prin încheierea din data de 23 noiembrie 2016 instanța a respins cererea ca neîntemeiată.

Potrivit art. 466 noul Cod de procedură civilă împotriva încheierilor premergătoare nu se poate face apel decât odată cu fondul, afară de cazul în care legea dispune astfel.

Art. 78 alin. (2) noul Cod de procedură civilă reglementează introducerea forțată din oficiu a unor terți în proces, dar acest articol nu prevede o cale separată de atac atunci când se respinge cererea părții de a se introduce o terță persoană în proces și nici nu face trimitere la dispozițiile art. 64 noul Cod de procedură civilă.

Prin urmare, întrucât nu rezultă din nici un text posibilitatea atacării separate a acestei încheieri înainte de pronunțarea fondului, Curtea a respins ca inadmisibil apelul împotriva încheierii de ședință din data de 23 noiembrie 2016, pronunțată de Tribunalul Prahova, în ceea ce privește soluția de respingere a introducerii în cauză a A.P.I.A. - A.C.

Judecător Ana Roxana Tudose

GREȘITA INTERPRETARE ȘI APLICARE DE CĂTRE INSTANȚA DE FOND A DISPOZIȚIILOR ART. 31 ALIN. 2-5 DIN LEGEA NR. 215/2001 PRIVIND ATRIBUȚIILE COMISIEI DE VALIDARE A CONSILIERILOR LOCALI ÎN URMA DESFĂȘURĂRII ALEGERILOR LOCALE

Legea nr. 115/2015, art. 51 alin. 5 și art.52 al.1

Legea nr. 215/2001, art.31 alin. 2-5

Existența unor contestații privitoare la listele de susținători, într-un moment mult ulterior verificării acestor liste de către Biroul Electoral de Circumscripție (singurul organism cu o astfel de competență) nu poate fi inclusă în sintagma „nerespectarea condițiilor de eligibilitate” la care se referă art. 31 din Legea nr. 215/2001, aceste condiții fiind doar cele prevăzute expres și limitativ de dispozițiile art. 4 din Legea nr. 67/2004.

Curtea de Apel Ploiești, Secția a II-a Civilă, de contencios administrativ și fiscal).

Decizia nr. 375 din 8 martie 2017

Prin sentința nr. 1079 pronunțată în data de 15 iulie 2016, Tribunalul Prahova a respins acțiunea având ca obiect anulare act administrativ, formulată de reclamantul PN, în contradictoriu cu pârâta CL al comunei D, ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut că prin hotărârea nr. 46/23.06.2010 emisă de CLD este validată alegerea consilierilor CL al comunei D, cu un număr de 12 consilieri, printre care nu se regăsește și reclamantul.

Prin hotărârea nr. 47/23.06.2016 emisă de CLD s-a aprobat constituirea CL al comunei cu un număr de 12 consilieri.

În cuprinsul hotărârilor contestate s-a arătat că, la adoptarea acestora, a fost avut în vedere raportul comisiei de validare cu privire la validarea mandatelor consilierilor locali ai comunei D.

În raportul comisiei de validare s-a menționat că, în urma alegerilor locale din data de 5 iunie 2016, în listele electorale au fost înscrși un număr de 3906 alegatori, din care și-au exprimat votul un număr de 1949 alegatori, un număr de 129 buletine de vot fiind declarate nule. Numărul total al voturilor obținute de fiecare listă de candidați este următorul: PNL - 1274 voturi; PSD - 344 voturi; ALDE - 116 voturi; Asociația Partidei Romilor - 64 voturi.

În urma repartizării mandatelor de consilieri pe baza rezultatului votului, a rezultat că reclamantul a fost ales de pe lista ALDE. Verificând dosarele candidaților precum și dosarul Comisiei Electorale de Circumscripție cu privire la alegerea consilierilor, comisia de validare a constatat că pentru 12 consilieri alegerea s-a făcut cu respectarea condițiilor prevăzute de Legea nr.215/2001, iar în cazul reclamantului PN s-a propus invalidarea.

Astfel, s-a verificat lista de susținători pentru alegerea CL al comunei D depusă de ALDE și s-au observat anumite nereguli, iar două persoane, respectiv SG și DN au depus cerere la Biroul Electoral de Circumscripție prin care au solicitat copii de pe listele de susținători, întrucât au susținut că nu au semnat aceste liste, semnătura fiind falsă.

Așa cum reiese din apărările formulate de pârât prin întâmpinare, comisia de validare a constatat o serie de nereguli ale listelor de susținători ai formațiunii politice ALDE pentru alegerea CL al comunei D, în sensul că, în cuprinsul acestora, au fost menționate persoane care nu se regăsesc pe listele electorale ale comunei D, persoane care au susținut că nu au semnat aceste liste, persoane care au fost trecute de două ori, astfel că, din cele 110 persoane menționate în cuprinsul acestora, numărul real este mai mic, sub pragul minim de 100 de semnături. S-a mai invocat faptul că pe aceste liste figurează persoane cu handicap.

Tribunalul a constatat că Legea nr. 115/2015 nu cuprinde nicio prevedere în sensul că verificarea condițiilor de fond și de formă ale listelor de susținători de către Biroul Electoral de Circumscripție ar împiedica ulterior reverificarea aceluiași liste de susținători de către comisia de validare.

Dimpotrivă, Legea nr. 215/2001 nu face nicio distincție în sensul excluderii din sfera sintagmei „legalitatea alegerii fiecărui consilier”- atribuție ce revine comisiei de validare, a acelor condiții care au fost supuse examinării de către Biroul Electoral de Circumscripție.

O interpretare în sensul că rezultatul verificării condițiilor de fond și de formă ale actelor ce au fost supuse examinării la Biroul Electoral de Circumscripție se impune ulterior comisiei de validare a consilierilor locali ar lipsi de conținut prevederile art. 31 alin. 3 și alin. 4 din Legea nr. 215/2001. Astfel, comisia de validare nu este limitată de activitatea desfășurată anterior de Biroul Electoral de Circumscripție, putând face propriile verificări în vederea stabilirii legalității alegerii fiecărui consilier.

Tribunalul a constatat că lista de susținători nu reprezintă un simplu înscris al unei documentații ce trebuie prezentate Biroului electoral de Circumscripție, ci constituie exprimarea concretă a unei condiții de exercitare a dreptului de a fi ales. Persoanele care candidează pentru funcția de consilier local trebuie să fie susținute de minimum 1% din numărul total al alegătorilor înscrși în listele electorale, dar nu mai puțin de 100, în cazul comunelor. Prin urmare, lista susținătorilor reprezintă o condiție de eligibilitate, având în vedere că în lipsa acesteia persoana nu își poate exercita dreptul de a fi aleasă în CL.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs în termen legal reclamantul PN, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, susținând că instanța de fond, fără a avea un temei de drept, a respins contestația, invocând motive care nu au susținere legală.

În opinia recurentului, instanța nu mai putea verifica aspecte cu privire la listele de susținători în situația în care legea nu prevede acest lucru, aceste verificări fiind deja făcute de BEC, fiind afișate inclusiv hotărârile de rămânere definitivă a candidaturilor, ce au avut termen pentru a putea fi contestate. În opinia recurentului, verificarea comisiei de validare se referă la celelalte aspecte privind legalitatea, respectiv la aspectele ulterioare votării și, așa cum spune legea, numai în

situația în care s-ar fi constatat fraudarea alegerilor această comisie ar fi putut propune invalidarea unui mandat, această fraudare trebuind a fi constatată de o instanță competentă. După cum se poate observa, în speța de față nu poate fi vorba de așa ceva.

Rezultatul final al alegerilor CLD a înregistrat obținerea următoarelor voturi: 1274 voturi valabil exprimate pentru PNL, 344 voturi valabil exprimate pentru PSD, 116 voturi valabil exprimate pentru ALDE și 64 voturi valabil exprimate pentru Asociația Partidei Romilor.

Astfel, prin procesul-verbal privind repartizarea mandatelor de consilieri, pe baza rezultatului votului au fost aleși 9 consilieri de pe lista PNL, 3 consilieri de pe lista PSD și un consilier de pe lista Partidului Alianța Liberalilor și Democraților.

Cu toate acestea, comisia de validare, prin raportul întocmit în data de 23.06.2016, a propus CL validarea numai a 12 consilieri, respectiv cei 9 de pe lista PNL și cei 3 de pe lista PSD, iar pentru consilierul de pe lista Partidului Alianța Liberalilor și Democraților a propus invalidarea, respectiv invalidarea lui PN aflat la poziția nr. 1 pe listă.

În opinia recurentului, propunerea de invalidare a fost făcută abuziv și nelegal, pe motiv că în lista sa de susținători au fost observate anumite nereguli, invocându-se că două persoane au solicitat copii de pe listele de susținători, motivat de faptul că nu au semnat aceste liste.

A solicitat ca instanța să constate că în mod abuziv comisia de validare a propus invalidarea consilierului local de pe lista partidului Alianța Liberalilor și Democraților, deoarece prin procesul-verbal privind rezultatul alegerilor a fost repartizat un mandat acestui partid.

Mai mult decât atât, nu era în atribuțiunile comisiei de validare să verifice listele de susținători și, în opinia sa, nici nu ar fi avut cum să le verifice, deoarece toate materialele acestea (liste de susținători, buletine de vot etc.) au fost predate, nemaifiind în posesia comisiei de validare decât documentele privind rezultatele votului.

Față de aceste motive de fapt și de drept, a solicitat admiterea recursului, schimbarea sentinței recurate, admiterea contestației așa cum a fost formulată, anularea actelor contestate și reluarea procedurii cu respectarea dispozițiilor legale și validarea mandatului de consilier local al candidatului Partidului Alianța Liberalilor și Democraților, respectiv a numelui PN.

Examinând sentința recurată prin prisma criticilor formulate și a temeiurilor prevăzute de art. 488 noul Cod de procedură civilă, Curtea a reținut că recursul este fondat, potrivit considerentelor ce urmează:

În fapt, prin hotărârile atacate, s-a aprobat constituirea CLD cu un număr de 12 membri și, respectiv, a fost validată alegerea CL prin validarea celor 12 consilieri locali ce urmau să asigure componența CL.

În ceea ce privește candidatura recurentului-reclamant, acesta nu a fost inclus în componența CL întrucât, așa cum susține intimata-pârâtă, în raportul cu privire la validarea alegerilor (filele 14, 15, dosar fond) s-ar fi propus invalidarea candidaturii acestuia; motivul avut în vedere de către Comisia de validare ar fi fost acela că, în privința acestei candidaturi, s-au ridicat anumite probleme întrucât ar exista persoane care își contestă semnăturile de pe listele de susținători, astfel încât persoana în cauză nu ar putea fi validată până la soluționarea acestor probleme.

După cum se poate lesne observa, în niciuna dintre hotărârile contestate, CL, ca autoritate emitentă, nu s-a pronunțat în niciun fel asupra candidaturii recurentului, actele administrative în cauză făcând mențiuni numai cu privire la candidaturile validate și la componența viitoare a CL.

Din analiza probelor administrate, Curtea a constatat faptul că judecătorul fondului, respingând acțiunea, a făcut o greșită aplicare și interpretare a textelor de lege incidente, în sensul pe care art. 488 pct. 8 Cod procedură civilă îl atribuie acestei sintagme.

Astfel, potrivit art. 51 alin. 5 din Legea nr. 115/2015, „listele de susținători se depun într-un exemplar original și o copie, la biroul electoral al circumscripției electorale, unde se depun propunerile de candidați”. Art. 52 alin. (1) al aceluiași act normativ dispune faptul că, verificarea condițiilor de fond și de formă ale listelor de susținători revine Biroului Electoral de Circumscripție.

În niciun caz un asemenea demers nu ar fi putut fi atribuit Comisiei de validare, iar momentul verificării unor asemenea liste este cu mult anterior validării rezultatului alegerilor și componenței CL. Aceste atribuții ale Comisiei de validare sunt expres și limitativ prevăzute de art.31 alin. 2-5 din Legea nr. 215/2001; între aceste atribuții nu se regăsește în niciun caz aceea de a verifica listele de susținători atașate candidaturii.

Alineatele 3 și 4 ale acestui text de lege dau în competența acestei comisii examinarea legalității „alegerii” unui consilier, iar singurele două situații în care Comisia are competența de a propune invalidarea sunt „încălcarea condițiilor de eligibilitate” sau în cazul în care „alegerea consilierului s-a făcut prin fraudă electorală”.

Așa cum se poate lesne observa, existența unor contestații privitoare la listele de susținători, într-un moment mult ulterior verificării acestor liste de către Biroul Electoral de Circumscripție (singurul organism cu o astfel de competență) nu poate fi în niciun caz inclusă în sintagma „nerespectarea condițiilor de eligibilitate” la care se referă art. 31 din Legea nr. 215/2001 mai sus citat; decât printr-o interpretare excesivă, care se îndepărtează în mod evident de litera, dar și de spiritul legii.

Aceste condiții de eligibilitate sunt cele prevăzute (tot expres și limitativ) de dispozițiile art. 4 din Legea nr. 67/2004 și privesc vârsta și cetățenia candidatului, existența exercițiului drepturilor electorale, faptul de a nu fi fost interzisă asocierea în partide politice și de a nu fi fost condamnat prin hotărâre definitivă pentru una dintre infracțiunile prevăzute în textul de lege ultim arătat. Este adevărat că, în lipsa listei de susținători, persoana nu își poate exercita dreptul de a fi aleasă în CL, dar ea nu poate fi considerată o condiție de eligibilitate dintre cele la care se referă alin. 4 al art. 31 din Legea nr. 215/2001 și a căror neîndeplinire putea fi opusă de către Comisia de validare în scopul invalidării unei candidaturi.

Nu a fost lipsit de semnificație nici faptul că aceste liste fuseseră anterior verificate și validate în mod definitiv de către Biroul Electoral de Circumscripție, iar simplul fapt că două persoane au solicitat copii de pe aceste liste, susținând că nu le-au semnat nu însemna sub nicio formă că acest lucru ar putea conduce la invalidarea unei candidaturi și înfrângerea voinței celor care și-au exprimat votul în favoarea respectivului candidat.

În baza acestor argumente, potrivit dispozițiilor art. 496 coroborat cu art. 488 punctele 6 și 8 Cod procedură civilă, Curtea a admis recursul și a casat în tot sentința recurată, în sensul că pe fond a admis în parte acțiunea principală, a anulat HCL nr. 46 și nr. 47 din 23.06.2016 și a dispus obligarea pârâtei la reluarea procedurii de validare și constituire a CL și a respins capetele de cerere privind anularea raportului comisiei de validare și a procesului-verbal de ședință din 23.06.2016.

Judecător Ana Roxana Tudose

REVIZUIRE. OBIECTUL PRICINII NU SE MAI AFLĂ ÎN FIINȚĂ. INADMISIBILITATE.

Codul de procedură civilă, art.509 alin.1 pct.2 și art.513

Acest motiv de revizuire nu poate fi invocat în cadrul unor acțiuni având ca obiect restituirea unor sume de bani. Neconcordanța dintre motivul de revizuire și considerentele invocate în susținerea lui atrage inadmisibilitatea cererii de revizuire.

***Curtea de Apel Ploiești, Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal
Sentința nr.35 din 08 martie 2017,***

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Ploiești – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal la data de 21 decembrie 2016 sub nr.8433/105/2015/a1, AJFP Prahova a solicitat, în contradictoriu cu intimatele DGRFP Ploiești și ROL, revizuirea deciziei acestei instanțe nr.1415 din 03.10.2016, cu consecința schimbării acesteia și, pe fond, a respingerii cererii de chemare în judecată.

În motivarea cererii, revizuenta a arătat că intimata ROL a solicitat anularea unor adrese, restituirea sumelor reținute cu titlu de impozit pe venit, precum și plata dobânzii fiscale potrivit

dispozițiilor art. 117 din O.G. nr. 92/2003, iar Tribunalul Prahova, a respins ca inadmisibilă cererea privind anularea adreselor nr. 64655/18.06.2015 și nr. 66972/29.07.2015 și ca neîntemeiată cererea privind restituirea sumelor reținute cu titlu de impozit pe venit, această sentință devenind definitivă prin decizia a cărei revizuire se solicită, prin care a fost admis recursul formulat de către ROL, cu consecința admiterii acțiunii.

Ulterior, prin cererea înregistrată la sediul revizuintei, ROL a solicitat restituirea sumei de 1.362 lei și a sumei de 10.241 lei, dobânda fiscală, precum și 300 lei cheltuieli de judecată.

A învederat revizuinta că instanța de fond a considerat prin raportare la normele metodologice ale Codului Fiscal că adresele a căror anulare se solicită nu constituie acte administrative în sensul art. 41 Cod Procedură Fiscală, că prevederile Codului Fiscal au prevăzut scutirea de la plata impozitului pe venit a veniturilor salariale pe care le realizează o persoană cu certificat de încadrare în grad de handicap accentuat, în conformitate cu din HG nr. 44/2005 pentru aprobarea normelor metodologice de aplicare a Codului Fiscal, scutirea de la plata impozitului pe venit se aplica pentru veniturile realizate începând cu data încadrării contribuabilului în gradul de handicap, conform documentelor justificative. Însă, pentru a beneficia de prevederile art. 55 indice 1 Cod Fiscal, reclamanta avea obligația de a depune la angajatorii săi.

Or, din întreaga documentație depusă la dosarul cauzei, nu se regăsește dovada prin care reclamanta a notificat vreodată angajatorii în ceea ce privește certificatul de încadrare în grad de handicap, pentru a putea beneficia de scutirea de impozitul pe venit în cazul veniturilor din salarii realizate de persoanele fizice cu handicap grav sau accentuat.

S-a mai arătat că organul fiscal nu a contestat dreptul reclamantei de a beneficia de scutirea de impozit, doar ca aceasta facilitate se acorda de către angajator, și nu de la organul fiscal. Mai mult, nu reiese din niciun înscris că reclamanta a adus la cunoștința angajatorului despre starea sa de handicap. În plus, scutirea de la plata impozitului pe veniturile din salarii este în vigoare încă din anul 2005, începând cu 01 mai, așa cum prevede art. 55 alin. (4), lit. k ind.1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, cu norme metodologice de aplicare.

Revizuinta a mai arătat că responsabilitatea acordării scutirii de la plata impozitului pe veniturile din salarii este în sarcina angajatorului, organul fiscal fiind responsabil doar cu acordarea scutirii impozitului din activități independente (comerț, profesii liberale, etc...), și nu cu venituri aferente contractului individual de muncă cum este situația reclamantei, impozite stabilite și încasate de organul fiscal competent.

La termenul de judecată din data de 8 martie 2017, Curtea a pus în discuție, din oficiu, inadmisibilitatea cererii de revizuire raportat la neconcordanța dintre motivul de revizuire susținut și argumentele expuse în susținerea acestuia, rămânând apoi în pronunțare asupra acesteia.

Examinând excepția precizată, Curtea constată următoarele:

Prin decizia nr. 1415 din data de 03.10.2016 a cărei revizuire se solicită, s-a admis recursul declarat de reclamanta ROL împotriva sentinței civile nr. 333/09.03.2016 pronunțată de Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu pârâtele DGRFP și AJFP, s-a casat în parte sentința recurată, în sensul că s-a admis în parte cererea de chemare în judecată și s-a dispus restituirea sumei de 1362 lei și a sumei de 10.241 de lei reținute cu titlu de impozit pe venit, precum și plata dobânzii fiscale în condițiile art.117 din OG 92/2003, menținând în rest sentința recurată, intimatele fiind obligate și la plata către recurentă a sumei de 300 lei cheltuieli de judecată fond și recurs, constând în taxa de timbru.

Curtea a constatat că prezenta cerere a fost fundamentată de către AJFP pe dispozițiile art.509 alin.1 pct.2 din Codul de procedură civilă, conform cărora: „*revizuirea unei hotărâri pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul poate fi cerută dacă... obiectul pricinii nu se află în ființă*”.

Referitor la acest motiv de revizuire, Curtea a reținut că în doctrină s-a arătat că acesta are în vedere „*ideea de dispariție fizică a bunului. Condiția nu este îndeplinită atunci când bunul continuă să existe fizic dar a fost ocupat sau **când hotărârea vizează plata unei sume de bani și a dobânzilor***” (G.Boroiu ș.a., Noul Cod de procedură civilă, Comentariu pe articole, Vol.I, Ed.Hamangiu 2013, pag.981).

Tot astfel, s-a mai arătat că motivul de revizuire analizat poate fi invocat atunci când „*printr-o hotărâre cu o singură condamnare debitorul a fost obligat să predea un lucru cert și determinat care a fost distrus sau a pierit, scopul revizuentului fiind să obțină contravaloarea*

lucrului...” (M. Tăbărcă, Drept procesual civil, Vol.III – Căile de atac, Ed.Universul Juridic, pag.273).

De asemenea, Curtea a constatat că în susținerea acestui motiv de revizuire AJFP Prahova a invocat faptul că prin cererea introductivă reclamanta a solicitat instanței anularea unor adrese care nu au calitatea de acte administrative, concluzie reținută de instanța fondului, precum și că reclamanta avea obligația, pentru a beneficia de scutirea de la plata impozitului pe venit, de a depune documente care atestă încadrarea sa în gradul de handicap grav sau accentuat, iar printre probele aflate la dosar nu se regăsește dovada notificării angajatorilor în legătură cu certificatul de încadrare în grad de handicap. De asemenea, organul fiscal a mai arătat că se află în imposibilitatea de a pune în aplicare decizia contestată, întrucât societățile angajatoare trebuie să rectifice declarațiile fiscale date în ceea ce o privește pe reclamantă.

Curtea a constatat, verificând fundamentul juridic al cererii de revizuire, prin prisma obiectului acțiunii introductive și a argumentelor susținute în dovedirea cazului de revizuire invocat, că excepția inadmisibilității analizată este întemeiată.

Astfel, pe de o parte, **raportat la obiectul acțiunii – restituirea unor sume de bani -, este evidentă inaplicabilitatea motivului de revizuire analizat, în condițiile în care banii sunt bunuri fungibile și nu se poate primi teza dispariției sumelor de bani a căror restituire se solicită,** - inaplicabilitate subliniată și de doctrina anterior citată.

Pe de altă parte, Curtea a constatat o totală discordanță între motivul de revizuire invocat și considerentele expuse în susținerea acestuia, **niciunul dintre argumentele invocate de AJFP Prahova necircumscriindu-se motivului prevăzut de art.509 alin.1 pct.2 din Codul de procedură civilă, ele nereliefând eventuala dispariție sau distrugere a obiectului condamnării deciziei contestate,** motiv pentru care prezenta cerere este inadmisibilă.

Pentru aceste considerente, în temeiul dispozițiilor art.513 din Codul de procedură civilă, Curtea a admis excepția inadmisibilității cererii de revizuire, invocată din oficiu, cu consecința respingerii acestei cereri ca inadmisibilă.

Judecător Ionel Stănescu

SUSPENDAREA JUDECĂȚII PENTRU NEÎNDEPLINIREA DE CĂTRE RECLAMANȚI A OBLIGAȚIEI DE PLATĂ A ONORARIULUI DE EXPERT PENTRU EXPERTIZA DISPUSĂ DIN OFICIU DE CĂTRE INSTANȚĂ.

Codul de procedură civilă, art.22 alin.2, art.242 alin.2 și art.254 alin.5

În cazurile în care, pentru o probă dispusă din oficiu, partea nu îndeplinește obligația de plată a costurilor implicate de administrarea probei, Instanța va păși la judecată cu consecința aprecierii ca nedovedit a faptului susținut în cursul procesului și pentru care respectiva probă a fost dispusă.

***Curtea de Apel Ploiești, Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal
Decizia nr.442 din 15 martie 2017***

Prin încheierea de ședință din data de 22 iunie 2016, Tribunalul Buzău– Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal a suspendat judecarea cererii de chemare în judecată formulată de reclamantii O.M ș.a., în contradictoriu cu pârâta UAT O., pentru neîndeplinirea de către reclamantii a obligațiilor stabilite de instanță.

Prin încheierea de ședință din 10 noiembrie 2016, Tribunalul Buzău– Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, a respins ca neîntemeiată, cererea de repunere pe rol a

cauzei, formulată de reclamanți și a menținut suspendarea judecării cererii de chemare în judecată dispusă prin încheierea de ședință de la termenul de judecată din 22.06.2016.

Împotriva încheierii de suspendare a judecării cauzei din 22.06.2016 și a încheierii din 10.11.2016 prin care s-a respins cererea de repunere pe rol a cauzei, reclamanții au formulat recurs, solicitând casarea acestora, cu consecința repunerii cauzei pe rol.

În motivarea recursului, s-a arătat că prin cererea de repunere pe rol a cauzei au renunțat la proba cu expertiză contabilă, astfel încât judecarea cauzei nu mai era împiedicată din vina lor.

Totodată, au mai susținut faptul că modul de calcul al drepturilor salariale revine exclusiv unității pârâte, prin structurile specializate ale compartimentului financiar-contabilitate, acesta fiind în posesia exclusivă a dispozițiilor de numire în funcție și a celor de stabilire a drepturilor.

Prin urmare, recurenții au susținut că nu sunt de acord cu plata onorariului de expert contabil deoarece au renunțat la această probă, iar modul de calcul al drepturilor salariale revine exclusiv unității pârâte, prin structurile specializate ale compartimentului financiar-contabilitate, astfel încât, în aceste împrejurări, judecarea cauzei nu mai este împiedicată din vina lor, instanța putând proceda la judecarea acesteia fără această probă.

În dovedirea recursului, recurenții au anexat jurisprudență, respectiv sentința civilă nr.364/30.03.2016 a Tribunalului Neamț – Secția I Civilă.

Intimata a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat și menținerea ca temeinice și legale a încheierilor din data de 22.06.2016 și din data de 10.11.2016 ale instanței de fond.

În motivarea întâmpinării, a susținut intimata că prin încheierea de ședință din 22.06.2016 instanța de fond a dispus suspendarea judecării cererii de chemare în judecată a recurenților-reclamanți, în baza dispozițiilor de la art. 242 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

În motivarea încheierii respective, instanța de fond a reținut că recurenții-reclamanți nu și-au îndeplinit obligația stabilită în sarcina acestora la termenul de judecată din 25.05.2016, respectiv aceea de a achita onorariul provizoriu de 1000,00 lei către expertul judiciar desemnat în cauză și că administrarea probei cu expertiza de specialitate în materia drepturilor salariale a fost pusă în discuție din oficiu de către instanța de fond și încuviințată ca atare, fiind apreciată ca pertinentă, utilă și concludentă în soluționarea dosarului.

Ulterior, recurenții-reclamanți au formulat cerere de repunere pe rol a cauzei, aceasta fiind soluționată prin încheierea instanței de fond din 10.11.2016, în sensul respingerii acesteia, motivat în fapt de aceeași constatare, respectiv neîndeplinirea de către recurenții-reclamanți a obligației stabilite în sarcina lor, obligație derivată din administrarea unui mijloc de probă, dispusă din oficiu.

Intimata a apreciat că în mod corect și legal instanța de fond a făcut aplicarea normelor procedurale incidente în raportul contencios dedus judecării, atât cu privire la motivele și temeiurile de suspendare a cauzei, cât și cu privire la motivele și temeiurile de respingere a cererii recurenților-reclamanți de repunere pe rol a cauzei, precum și că în cauză este aplicabilă decizia nr. 485/23.06.2015 a Curții Constituționale, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (2) teza a doua, art. 84 alin. (2) și art. 486 alin. (3) din Codul de procedură civilă, atât privitor la dispozitiv, cât și la considerentele acesteia.

Examinând încheierile recurate, prin prisma criticilor invocate de către recurenți și a dispozițiilor legale incidente în cauză, Curtea a constatat următoarele:

Prin cererea introductivă, reclamanții au solicitat obligarea pârâtei, urmare constatării încălcării de către aceasta a normelor juridice privind stabilirea salariilor, să le recalculeze salariul cuvenit fiecăruia dintre reclamanți, în raport de funcția îndeplinită la data de 31.12.2009, precum și să le plătească, pe ultimii 3 ani, diferențele salariale dintre salariul cuvenit și cel încasat efectiv.

La termenul de judecată din 25.05.2016, instanța a încuviințat părților administrarea probei cu înscrisurile depuse la dosar și, din oficiu, a dispus suplimentarea probatoriului cu expertiza de specialitate în materia drepturilor salariale, probă apreciată ca fiind pertinentă, utilă și concludentă în soluționarea dosarului, fiind numită în acest sens doamna expert A.C. și stabilindu-se în sarcina reclamanților un onorariu provizoriu în cuantum de 1.000 lei, cărora li s-a pus în vedere să îl achite, prin citațiile emise pentru termenul din 22.06.2016, sub sancțiunea suspendării judecării cauzei în caz de neconformare.

Prin cererea din 16.06.2016, reclamanții au învederat instanței că nu sunt de acord cu plata onorariului de expert, întrucât modul de calcul al drepturilor salariale revine exclusiv pârâtei, care

deține ștatele lor de plată, precum și că în spețe similare instanțele au admis acțiunile fără administrarea probei cu expertiză.

Prin încheierea din data de 22.06.2016, instanța a suspendat judecarea cererii de chemare în judecată, pentru neîndeplinirea de către reclamantii a obligațiilor stabilite de instanță, motivat în esență de faptul că, raportat la dispozițiile art. 22 alin.2 și art.254 alin.5 din Codul de procedură civilă, proba cu expertiză a fost dispusă din oficiu, ca urmare a aprecierii acesteia ca fiind necesară în vederea aflării adevărului în cauză, iar neplata onorariului de expert stabilit în sarcina reclamantilor împiedică desfășurarea normală a procesului, ca urmare a neefectuării expertizei, astfel că sunt incidente dispozițiile art.242 din Codul de procedură civilă.

La data de 05.10.2016, reclamantii au formulat cerere prin care au solicitat repunerea pe rol a cauzei, motivat de faptul că renunță la proba cu expertiza contabilă, modul de calcul a drepturilor lor salariale fiind în sarcina compartimentului financiar – contabilitate din cadrul pârâtei, ei nefiind de acord cu plata onorariului pentru expert.

Prin încheierea din data de 11.10.2016, instanța a respins, ca neîntemeiată, cererea de repunere pe rol a cauzei formulată de reclamantii, menținând suspendarea judecării cererii de chemare în judecată, motivat de faptul că, raportat la dispozițiile art.242 alin.2 din Codul de procedură civilă, reclamantii nu au făcut dovada îndeplinirii obligației plății onorariului stabilit în sarcina lor, precum și că necesitatea probei cu expertiză de specialitate în materia drepturilor salariale a fost justificată și stabilită de instanță, neefectuarea acesteia determinând imposibilitatea desfășurării normale a procesului.

Curtea a constatat că măsura suspendării judecării și a respingerii cererii reclamantilor de repunere a cauzei pe rol după suspendare a fost fundamentată de către instanța de fond pe dispozițiile art.242 din Codul de procedură civilă, conform cărora: *„Când constată că desfășurarea normală a procesului este împiedicată din vina reclamantului, prin neîndeplinirea obligațiilor stabilite în cursul judecării, potrivit legii, judecătorul poate suspenda judecata, arătând în încheiere care anume obligații nu au fost respectate. Dispozițiile art. 189 sunt aplicabile. La cererea părții, judecata va fi reluată dacă obligațiile la care se referă alin. (1) au fost îndeplinite și, potrivit legii, aceasta poate continua”*.

Referitor la motivul de suspendare a judecării cauzei prevăzut de art.242 din Codul de procedură civilă, în doctrină s-a arătat că *„alături de perimare, suspendarea judecării reglementată de aceste dispoziții dă expresie principiului disponibilității procesului, în sensul aprecierii că prin pasivitatea în îndeplinirea obligațiilor ce-i revin, reclamantul se desesizează de proces, acceptând posibilitatea temporizării sale”* (G.Boroi ș.a., *Noul Cod de procedură civilă – Comentariu pe articole, Vol. I, Ed.Hamangiu 2013, pag.541*).

De asemenea, s-a mai arătat că *„se impune observația că dispozițiile suspendării judecării sunt incidente numai dacă legea procedurală nu prevede vreo sancțiune principală pentru neîndeplinirea unei obligații procesuale (de exemplu: netimbrarea cererii completatoare va fi sancționată cu anularea, iar nu cu suspendarea)...În anumite situații, neîndeplinirea anumitor obligații ale reclamantului, fără a fi cenzurate prin sancțiuni speciale, nu împiedică desfășurarea judecării, deși ele apar ca necesare în desfășurarea acestuia. Cel mai adesea aceste obligații se confundă cu obligațiile fixate în sarcina reclamantului pentru administrarea probelor pe care instanța le-a încuviințat în dovedirea pretenției. Astfel, neîndeplinirea obligației de înfățișare a înscrisului, neindicarea numelui martorilor în vederea citării lor la proces, neprezentarea interogatoriului sau neprezentarea la interogatoriu nu pot atrage suspendarea judecării cauzei pentru că, în mod propriu, instanța va putea păși la judecată, urmând, desigur, ca în funcție de această conduită să decidă asupra temeiniciei cererii”* (G.Boroi ș.a., *Noul Cod de procedură civilă – Comentariu pe articole, Vol. I, Ed.Hamangiu 2013, pag.541-542*).

Tot astfel, s-a mai arătat că *„în cazurile în care, pentru o probă dispusă din oficiu, partea nu îndeplinește obligația de plată a costurilor implicate de administrarea probei... instanța va păși la judecată cu consecința aprecierii ca nedovedit a faptului susținut în cursul procesului și pentru care respectiva probă a fost dispusă”*(G.Boroi ș.a., *Noul Cod de procedură civilă – Comentariu pe articole, Vol. I, Ed.Hamangiu 2013, pag.589*).

Raportat la aceste considerente doctrinare detaliate, Curtea a apreciat mai întâi că refuzul reclamantilor de a achita onorariul de expert stabilit în sarcina lor nu poate echivala cu o prezumție

de desesizare, în condițiile în care aceștia au susținut ferm că în opinia lor proba nu este necesară în cauză.

Apoi, Curtea a considerat că în mod eronat instanța de fond a dispus suspendarea judecării pentru neplata de către reclamant și a onorariului de expert stabilit în sarcina lor, întrucât o asemenea împrejurare nu era de natură să împiedice desfășurarea normală a procesului, instanța putând trece la judecata cererii introductive, cu luarea în considerare a imposibilității administrării probei cu expertiză din culpa reclamantilor și a consecințelor acestei împrejurări asupra dovedirii raportului juridic litigios dedus judecării.

De asemenea, Curtea a reținut că împrejurarea aprecierii, din oficiu, a necesității administrării acestei probe nu este de natură să înlăture concluzia anterior precizată, întrucât și în cazul încuviințării unei astfel de probe la solicitarea părții instanța de judecată apreciază pertinenta, concludența și utilitatea probei.

Ca urmare a reținerii greșitei suspendări a judecării, în temeiul dispozițiilor art.242 din Codul de procedură civilă, Curtea a apreciat, pe cale de consecință, că este eronată și soluția respingerii cererii reclamantilor de repunere pe rol a cauzei în vederea judecării acesteia, întrucât, așa cum s-a arătat anterior, instanța fondului trebuia să continue judecata și să se pronunțe raportat la probele administrate în cauză.

Pentru toate aceste considerente, Curtea a apreciat că recursul declarat de reclamant este fondat, motiv pentru care, în temeiul dispozițiilor art.496 și art.498 alin.1 din Codul de procedură civilă, l-a admis și a casat încheierile recurate, trimitând cauza, spre continuarea judecării, la aceeași instanță de fond.

Judecător Ionel Stănescu

Decizii Relevante

Trimestrul I 2017

Secția Penală și Pentru cauze cu minori și familie

***PROVOCAREA ILEGALĂ A AVORTULUI. DOVADA CERINȚEI
LEGALE IMPUSE DE LEGIUITOR ÎN ART.185 ALIN.1 lit. c COD PENAL
ANTERIOR PRIVIND VÂRSTA DE 14 SĂPTĂMÂNI A SARCINII.***

Codul Penal

- art.185 lit. c cod penal anterior;**
- art.1 și 2 Ordonanța nr.1/2000-republicată**

Vârsta gestațională a unei sarcini trebuie stabilită științific pe baza unor examene, proceduri și investigații standardizate și reglementate ca făcând parte din obiectul de activitate al unor instituții medicale, fiind nerelevant juridic argumentul acuzării că numai sintagma folosită de legiuitor "zile de îngrijiri medicale" ar trebui materializată într-o constatare sau expertiză medico-legală ca în cazul altor infracțiuni.

În această privință, atât etalonul zile de îngrijiri medicale din conținutul art.180-184 cod penal anterior cât și cel de săptămâni prevăzut de lit.c a art.185 din același cod, reprezintă un element esențial al laturii obiective a infracțiunilor din respectivele norme de incriminare și drept urmare, nu poate fi lăsat la aprecierea subiectivă a victimei ori autorului faptei ci are semnificație juridică numai dacă este stabilit pe criterii științifice de una dintre unitățile medico-legale ce compun de rețeaua de medicină legală la nivel național cu structură piramidală și nivele de

competență a căror activitate este reglementată prin Ordonanța nr.1/2000-republicată, deoarece art.1 al acestui act normative prevede că "în vederea stabilirii adevărului judiciar în cauzele privind infracțiunile contra vieții, integrității corporale și sănătății persoanelor(...) activitatea de medicină legală constă în efectuarea de expertize, examinări, constatări, examene de laborator și alte lucrări medico-legale(..) iar art.2 stabilește că "activitatea de medicină legală asigură mijloacele de probă cu caracter științific organelor de urmărire penală și instanțelor judecătorești(..) în soluționarea cauzelor penale(..)"

Curtea de Apel Ploiești, Secția Penală și pentru Cauze cu Minori și de Familie Decizia penală nr.59 din 20 ianuarie 2017

Prin sentința penală nr.147 din data de 6.04.2016, pronunțată de tribunal s-au hotărât următoarele: În aplicarea dispozițiilor art.5 C.penal, s-a constatat că legea penală mai favorabilă inculpatului N. I. este codul penal din 1969 și Legea nr.78/2000 în forma anterioară datei de 01.02.2014 și în consecință;

În baza art. 16 alin. 1 lit. b C.p.p., a fost achitat de sub învinuirea comiterii infracțiunilor de provocare ilegală a avortului, prev. de art. 185 alin. 1 lit. c C.penal 1969 și fals intelectual în formă continuată, prev. de art. 289 alin. 1 C.penal 1969 cu aplic. art. 41 alin. 2 C.penal 1969, deoarece faptele nu sunt prevăzute de legea penală.

Inculpatul a fost condamnat, la pedeapsa de 1 an închisoare, pentru comiterea infracțiunii de luare de mită în formă continuată și la pedeapsa de 4 luni închisoare, pentru comiterea infracțiunii de primire de foloase necuvenite în formă continuată(fapte din perioada ianuarie-noiembrie 2013).

În baza art. 33 lit. a, 34 lit. b C.penal 1969, s-a stabilit pedeapsa cea mai grea, aceea de 1 an închisoarea a cărei executare a fost suspendată condiționat.

În baza art. 254 alin. 3 și art.256 alin.2 C.penal anterior, s-a confiscat de la inculpat suma de 2080 lei, obiect al infracțiunii de luare de mită.

S-a luat act că suma totală de 2.730 lei față de care s-a dispus confiscarea, a fost depusă deja de inculpat la CEC Bank, Sucursala P., potrivit chitanței nr. .... și a recipisei de consemnare nr. ....

În baza art. 274 C.p.p., a fost obligat inculpatul la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat, în cuantum de 3000 lei.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut în esență că în perioada ianuarie-noiembrie 2013, în baza unei rezoluții infracționale unice, în calitate de șef al Secției Obstetrică Ginecologie din cadrul spitalului X, a primit repetat suma totală de 2.080 lei de la 5 dintre pacientele sale, personal sau prin aparținători ori prieteni ai acestora, în vederea efectuării unor acte specifice atribuțiilor de serviciu, ori, după caz în vederea încălcării atribuțiilor de serviciu, prin efectuarea unor întreruperi de sarcină atât cu respectarea cât și cu încălcarea dispozițiilor legale, ceea ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită în formă continuată, prev.și ped. de art. 6 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 254 alin.1 C. pen. de la 1969, cu aplic. art. 41 alin. 2 C. pen. de la 1969.

În egală măsură s-a mai reținut că inculpatul a primit, în aceeași perioadă de timp și în baza aceleiași rezoluții infracționale suma totală de 650 lei de la 3 paciente, după îndeplinirea atribuțiilor de serviciu constând în efectuarea unei operații de cezariană sau întreruperi de sarcină cu respectarea dispozițiilor legale, fără a condiționa în aceste 3 situații, în prealabil, prestarea actului medical de plata vreunei sume de bani, faptă ce constituie infracțiunea de primire de foloase necuvenite în formă continuată, prev. și ped. de art. 6 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 256 alin.1 C. pen. de la 1969, cu aplic. art. 41 alin.2 C. pen. de la 1969.

În cursul cercetării judecătorești, a fost audiat inculpatul care a recunoscut comiterea infracțiunilor de luare de mită și primire de foloase necuvenite, nu și pe cele de provocare ilegală a avortului și fals intelectual (fila 69 dosar).

Referitor la acuzația comiterii infracțiunilor de provocare ilegală a avortului, prev. de art. 185 alin. 1 lit. c C.penal 1969 și fals intelectual în formă continuată, prev. de art. 289 alin. 1 C.penal 1969 cu aplic. art. 41 alin. 2 C.penal 1969 prima instanță a stabilit că inculpatul N.I. a efectuat pacientei B.E. întreruperea cursului unei sarcini a cărei vârstă nu a putut fi precizată de ea însăși, nu a păstrat rezultatul unei prime ecografii iar Raportul de expertiză medico-legală nr. 385/23.04.2015 efectuat în cursul urmăririi penale a concluzionat că nu reiese, clar și incontestabil, pe baze

medicale, dacă vârsta gestațională în cazul pacientei respective era sub sau peste limita legal stabilită, aceea de 14 săptămâni.

Drept urmare judecătorul fondului a motivat că, dacă legiuitorul nu a impus în mod obligatoriu stabilirea vârstei gestaționale prin intermediul unei expertize conform raționamentului acuzării, totuși celelalte probe administrate trebuie să fie apte de a crea convingerea, dincolo de orice dubiu, că sarcina avea o anumită vârstă pentru a se stabili dacă faptul întreruperii ei constituie sau nu infracțiune.

Verificând probele administrate de organul de urmărire penală în legătură cu stabilirea vârstei gestaționale prima instanță a ajuns la concluzia, bazată și pe propria experiență medicală a inculpatului, că vârsta sarcinii pacientei în discuție este de două luni, astfel cum apare înscris și în fișa de spitalizare și în condițiile în care, unele semne clinice manifeste și incontestabile au putut afecta stabilirea cu acuratețe a vârstei gestaționale ecografice, care se bazează pe măsurarea parametrilor biometrici ai acestuia.

Atâta timp cât experții medico-legali nu și-au asumat stabilirea unei concluzii pe baze medicale privind vârsta gestațională a sarcinii acestei paciente alegația procurorului defavorabilă inculpatului creează dubii ce trebuie interpretate în favoarea lui în lipsa unor dovezi directe sau indirecte care să permit o concluzie certă și de necontestat în raport de care se stabilește răspunderea penală a persoanei acuzate.

În acest context, instanța de fond a constatat că din probele administrate nu reiese o concluzie certă, dincolo de orice îndoială rezonabilă că mențiunile înscrise de inculpat în fișa de spitalizare privind vârsta gestațională, nu ar corespunde adevărului.

Drept urmare, concluzia procurorului de caz că diagnosticul corect nu ar fi cel stabilit de inculpat, făcând aprecieri de ordin medical, referitoare la modul de calcul a vârstei gestaționale în funcție de ultima menstruație a pacientei este lipsită de relevanță fiindcă vârsta gestațională a unei sarcini este o operațiune mult mai complexă, nu se poate rezuma la un simplu calcul matematic în funcție de data ultimei menstruații declarată de persoana audiată, fapt explicat pe larg și în suplimentul raportului de expertiză medico legală, efectuat în cursul judecății.

Împotriva sentinței a exercitat apel Parchetul de pe lângă Tribunalul Prahova susținând în esență că dezlegarea dată acțiunii penale este parțial greșită în privința soluției de achitare a inculpatului de sub învinuirea comiterii infracțiunilor de provocare ilegală a avortului prev. și ped. de art. 185 alin. 1 lit.c C. pen. de la 1969 și respectiv fals intelectual în formă continuată prev. și ped. de art. 289 alin.1 C. pen. de la 1969, cu aplic. art.41 alin.2 C. pen. de la 1969, deoarece instanța de fond a acordat valoare probatorie mult prea mare declarațiilor inculpatului și a ignorat celelalte dovezi constând în declarațiile pacientelor, actele medicale și opiniile medicilor care le-au consultat și transcrierile convorbirilor telefonice care, dacă ar fi fost coroborate duceau la pronunțarea soluției de condamnare și pentru cele două infracțiuni față de care inculpatul a fost achitat.

Curtea, verificând sentința apelată în raport de criticile formulate, de actele și lucrările dosarului și de dispozițiile legale care au incidență în cauză, precum și sub toate aspectele de fapt și de drept astfel cum prevede art.417 alin.2 cod proc.pen., a constatat că nu este afectată legalitatea și temeinicia acesteia pentru considerentele care succed:

Este cert că prima instanță a analizat în mod judicios toate mijloacele de probă administrate atât în faza de urmărire penală cât și în fața sa și, coroborându-le între ele, a ajuns la concluzia corectă că vârsta sarcinii unei paciente, ca element esențial al infracțiunii de provocare ilegală a avortului în varianta reglementată de legiuitor prin art.185 alin.1 lit.c cod penal anterior, aceea de a nu depăși 14 săptămâni, nu poate fi stabilită teoretic de procurorul de caz pe baza calculului propriu efectuat ca urmare a declarării de către femeia însărcinată, a datei probabile a ultimei sale menstruații, adică anamneza așa cum a fost definită și explicată de medicul legist la fila 83 dosar fond.

În accepțiunea legiuitorului, pentru constatarea vârstei sarcinii în ipoteza normei incriminatoare sus-citate, o dovadă incontestabilă a perioadei celor 14 săptămâni ca vârstă gestațională o constituie într-adevăr ecografia obstreticală ca metodă certificată cu utilizare clinică de mare acuratețe, așa cum rezultă din Raportul de expertiză medico-legală nr.385/23 aprilie 2015 suplimentat la 15 decembrie 2015 (filele 83-86 dosar fond).

Din același raport rezultă însă că stabilirea cu certitudine a diagnosticului de sarcină și evaluarea exactă a vârstei acesteia necesită coroborarea informațiilor din ecografia de sarcină cu datele furnizate prin anamneză, examenul clinic de specialitate și examenul paraclinic de laborator (fila 86 verso).

În cazul pacientei B.E.O., căci aceasta este persoana căreia procurorul a susținut că inculpatul N. I. i-a făcut întreruperea cursului sarcinii peste vârsta gestațională de 14 săptămâni, încă din faza de urmărire penală expertiza medico-legală a concluzionat imposibilitatea stabilirii, pe baze medicale, a vârstei gestaționale adică dacă sarcina ei era sub sau peste limita legal stabilită de legiuitor.

În plus, s-a mai concluzionat că sângerările genitale repetate, survenite în cursul evoluției sarcinii, pot duce la o dezvoltare defectuoasă a produsului de concepție, putând afecta stabilirea cu acuratețe a vârstei gestaționale ecografice, care se bazează pe măsurarea parametrilor biometrici ai acestuia.

În chiar actul de inculpare și mai apoi în motivele scrise de apel, procurorul însuși a menționat că ”deși aparent în cauză nu ar exista suficiente elemente pentru a contura vinovăția inculpatului precum și că ”rezultatul examenului ecograf, chiar dacă nu s-a concretizat într-un raport de expertiză medico-legală ori raport de constatare, reprezintă un început de dovadă scrisă ” s-a susținut că în realitate declarațiile soților B., refuzul de a întrerupe cursul sarcinii de către un alt medic().dar și valoarea ridicată a mitei care evolua proporțional cu vârsta sarcinii, ar constitui dovezile ce permiteau instanței de fond să stabilească vinovăția inculpatului și să dispună condamnarea sa și pentru infracțiunea de provocare ilegală a avortului în varianta reglementată de legiuitor prin art.185 alin.1 lit.c cod penal anterior, în condițiile în care vârsta sarcinii, exprimată de legiuitor în săptămâni iar nu în zile de îngrijiri medicale (ca în situația infracțiunilor reglementate de art.180-184 din vechiul cod penal) poate fi dovedită prin orice mijloc de probă.

În opinia Curții, care este concordantă cu cea a judecătorului fondului, vârsta gestațională a unei sarcini trebuie stabilită științific pe baza unor examene, proceduri și investigații standardizate și reglementate ca făcând obiectul de activitate al unor instituții medicale, fiind nerelevant juridic argumentul apelantului-parchet că numai sintagma folosită de legiuitor ”zile de îngrijiri medicale” ar trebui materializată într-o constatare sau expertiză medico-legală.

În această privință, atât etalonul zile de îngrijiri medicale din conținutul art.180-184 cod penal anterior cât și cel de săptămâni prevăzut de lit.c a art.185 din același cod, reprezintă un element esențial al laturii obiective a infracțiunilor din respectivele norme de incriminare și drept urmare, nu poate fi lăsat la aprecierea subiectivă a victimei ori autorului faptei ci are semnificație juridică numai dacă este stabilit pe criterii științifice de una dintre unitățile medico-legale ce compun de rețeaua de medicină legală la nivel național cu structură piramidală și nivele de competență a căror activitate este reglementată prin Ordonanța nr.1/2000-republicată, deoarece art.1 al acestui act normative prevede că ”în vederea stabilirii adevărului judiciar în cauzele privind infracțiunile contra vieții, integrității corporale și sănătății persoanelor(...) activitatea de medicină legală constă în efectuarea de expertize, examinări, constatări, examene de laborator și alte lucrări medico-legale(...) iar art.2 stabilește că “activitatea de medicină legală asigură mijloacele de probă cu caracter științific organelor de urmărire penală și instanțelor judecătorești(..) în soluționarea cauzelor penale(..)”

Cum infracțiunea de provocare ilegală a avortului în varianta reglementată de legiuitor prin art.185 alin.1 lit.c cod penal anterior pentru care s-a dispus achitarea inculpatului la instanța de fond este prevăzută de secțiunea III a Capitolului I din Titlul II al codului penal din 1969 denumit Infracțiuni vieții, integrității corporale și sănătății, este evident că proba ce trebuia administrată pentru a face dovada condiției cu caracter obiectiv impuse de legiuitor referitoare la vârsta de 14 săptămâni a sarcinii este Raportul de expertiză medico-legală nr.385/23 iunie 2015 dispus de procuror (filele 10-13 vol.IV dosar urm.pen.) și apoi suplimentat de prima instanță la 15 decembrie 2015 (filele 83-86 dosar fond).

Cum concluziile acestui act medic-legal sunt în sensul că din documentația medicală aflată la dosarul cauzei nu reiese clar și incontestabil, pe baze medicale, dacă vârsta gestațională în cazul pacientei B. E. O. este sub sau peste limita legal stabilită de 14 săptămâni, interpretarea declarațiilor acestei paciente care nu a putut indica o dată de la care să fie calculată anamneza în sensul explicat de medicul legist și care a aflat că este însărcinată numai după un prim consult

medical, a declarației soțului ei, martorul B. G. C. care a și fost legal interceptat în convorbirile telefonice purtate cu o terță persoană pe tema gravidității soției, nu constituie un procedeu probatoriu care să asigure nici caracterul obiectiv nici cel științific pentru ca cerința legală impusă de legiuitor în art.185 alin.1 lit.c cod penal anterior să fie îndeplinită.

În opinia Curții și contrar susținerilor apelantului-parchet legiuitorul nu a lăsat la aprecierea subiectivă a victimei sau a infractorului, determinarea numărului de zile de îngrijiri medicale sau a numărului de săptămâni al vârstei sarcinii în cazul infracțiunilor contra vieții, integrității corporale și sănătății persoanelor reglementate de art.180-185 cod penal anterior și nici la latitudinea organului judiciar în sensul de a administra orice probe permise de lege pe care să le coroboreze între ele, ci a reglementat prin norme legale, probele și procedeele specifice de a le administra astfel încât obiectiv, științific și pe baze medicale, medicii legiști să ofere date și concluzii specializate necesare pentru stabilirea adevărului judiciar.

Infracțiunea de fals intelectual în formă continuată prev. și ped. de art. 289 alin. 1 C. pen. de la 1969, cu aplic. art. 41 alin. 2 C. pen. 1969, pentru care de asemenea intimatul-inculpat a fost achitat de prima instanță, a fost considerată de acuzare ca fiind săvârșită prin consemnarea nereală în fișele de spitalizare a 3 pacienți a vârstei sarcinilor al căror curs l-a întrerupt prin procedurile medicale desfășurate la Spitalul X la datele de 3 iunie 2013, 28 mai 2013 și respectiv 8 august 2013, contrar rezultatului ecografiilor efectuate de aceste pacienți.

În realitate, pentru considerentele expuse în cele ce preced, Curtea a constatat că nu există dovezi care să probeze că respectivele mențiuni consemnate în termenii ”ab. incomplet luna a II”; ”avort la cerere luna aIIa”; ”sarcina luna aIIa ” nu corespund realității câtă vreme, așa cum s-a arătat, intimatul-inculpat N. I. a consultat efectiv aceste pacienți și în calitate de medic specialist în specialitatea obstetrică - ginecologie a stabilit diagnosticul înscris în fișele medicale prin combinarea examenului clinic cu anamneza și simptomatologia declarată de pacienți și cu investigația paraclinică imagistică constând în ecografie de sarcină iar un act medico-legal care să confirme ipoteza organului de urmărire penală, în sensul că toate cele 3 pacienți de mai sus aveau sarcini a căror vârstă de peste 14 săptămâni, nu există.

Drept consecință, pentru toate argumentele arătate, în baza art.421 pct.1 lit.b cod proc.pen., Curtea a respins ca fiind nefondat apelul declarat de parchet.

Judecător Simona Petruța Buzoianu

TRATAMENTUL SANȚIONATOR AL CONCURSULUI DE INFRAȚIUNI REGLEMENTAT DE NOUL COD PENAL. NELEGALITATEA CUMULULUI JURIDIC.

Codul penal

-art.38 și art.39 alin.1 lit.b Cod penal

Stabilind cele două pedepse de câte 8 luni închisoare pentru infracțiunile concurente săvârșite de inculpat, calculul pedepsei rezultante trebuia făcut după mecanismul tratamentului sancționator al dispoziției legale prevăzute de art.39 alin.1, lit.b cod penal care a fost indicat ca și fundament juridic în considerentele și dispozitivul hotărârii, dar a fost aplicat prin încălcarea legii, procedându-se la cumularea juridică a pedepselor componente, potrivit art.34 lit.b din codul penal anterior.

**Curtea de Apel Ploiești, Secția Penală și pentru Cauze cu Minori și de Familie)
Decizia penală nr.145 din 6 februarie 2017**

Prin sentința penală nr.114 din 21 septembrie 2016 pronunțată de judecătoria a fost condamnat inculpatul P.C.I. la două pedepse de câte 8 luni închisoare pentru comiterea infracțiunilor de conducere fără permis de conducere și cu o alcoolemie de 1,25 g/l alcool în sânge, fapte prev.de art.335 alin.1 și art.336 al.1 Cod penal, cu aplicarea prevederilor art.396 alin.10 Cod procedură penală privind procedura simplificată de judecată.

În baza art. 38 al.1, art. 39 al.1 lit.b Cod penal, s-au contopit pedepsele aplicate rezultând pedeapsa cea mai grea, aceea de 8 luni închisoare a cărei executare a fost suspendată sub supraveghere în conformitate cu art.91 și urm. Cod penal.

Instanța de fond a stabilit în esență în fapt că în seara zilei de 26.02.2016, inculpatul P.C.I., după ce a consumat băuturi alcoolice s-a urcat la volanul autoturismului cu numărul de înmatriculare .... proprietatea SC ... SRL Nicoleşti, fără a poseda permis de conducere și cu o alcoolemie peste limita legală, condiții în care a provocat un accident rutier constând în avarierea peretelui unui garaj aparținând proprietății martorului R.N. dar și a vehiculului proprietatea societății sus-menționate, care a luat foc.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Parchetul de pe lângă judecătoria care a susținut că hotărârea primei instanțe este nelegală deoarece prevederile art.39 alin.1 lit.b cod penal au fost greșit aplicate în sensul că, stabilind cele două pedepse de câte 8 luni închisoare pentru infracțiunile concurente săvârșite de inculpat, calculul pedepsei rezultante trebuia făcut după mecanismul tratamentului sancționator al dispoziției legale de mai sus care a fost indicat ca și fundament juridic în considerentele și dispozitivul hotărârii, dar a fost aplicat prin încălcarea legii.

Curtea de apel, luând și concluziile intimatului-inculpat, care prin apărătorul ales a susținut că pedeapsa rezultantă a fost corect calculată, verificând sentința atacată în raport de critica formulată, de actele și lucrările dosarului și de dispozițiile legale care sunt incidente în cauză, dar și sub toate aspectele de fapt și de drept conform art.417 alin.2 cod proc.pen., a constatat că este afectată legalitatea și temeinicia acesteia pentru considerentele care succed:

Sub un prim aspect, Curtea de Apel constată că prima instanță a stabilit corect atât situația de fapt pe baza mijloacelor de probă administrate numai în cursul urmăririi penale-deoarece inculpatul P. C. I. a recunoscut integral și necondiționat acuzația penală-cât și răspunderea penală și pedepsele componente aplicate inculpatului pentru cele două infracțiuni săvârșite și constând rezumativ în aceea că în seara zilei de 26 februarie 2016, deși nu posedă permis de conducere și se afla sub influența băuturilor alcoolice consumate anterior împreună cu colegii de la locul de muncă, a condus autoturismul marca VW Fox cu numărul de înmatriculare .... în comuna P., satul M. și a provocat un accident rutier constând în avarierea peretelui unui garaj aparținând proprietății unei persoane fizice dar și a vehiculului care a luat foc. Datorită acestui eveniment rutier, inculpatul a fost depistat în jurul orei 2.50 și testat cu aparatul etilotest iar mai apoi, urmare recoltării probelor biologice de sânge, s-a stabilit că la ora 03,50 avea o alcoolemie de 1,25 g/l alcool în sânge iar la ora 4,50, o alcoolemie de 1,10 g/l alcool în sânge conform buletinului de analiză toxicologică nr. 152/02.03.2016 al Serviciului de Medicină Legală B.

Din adresa nr. 5458/11.03.2016 a Serviciului Permise Auto B. rezultă că inculpatul nu are permis de conducere.

Aceste fapte constituie infracțiunile prevăzute și pedepsite de art.335 alin 1 cod penal și art.336 alin.1 cod penal și se află în concurs real de infracțiuni conform art.38 din același cod.

Sub un al doilea aspect, dacă în privința stabilirii quantumului pedepselor, prima instanță a aplicat corect criteriile de individualizare prev.de art.74 cod penal, mecanismul de sancționare a concursului de infracțiuni a fost greșit aplicat deoarece s-a procedat la contopirea juridică a celor două pedepse componente de câte 8 luni închisoare deși art.39 alin.1 lit.b cod penal, evocat în considerentele și dispozitivul hotărârii, obliga pe judecătorul fondului ca la pedeapsa de 8 luni închisoare să adauge sporul fix și obligatoriu de o treime din cea de a doua pedeapsă adică 2 luni și 20 zile închisoare, adică pedeapsa finală are un quantum de 10 luni și 20 zile închisoare.

Această nelegalitate va fi îndreptată în apelul parchetului care a și sesizat-o în singura critică formulată împotriva sentinței, astfel că în baza art.421 pct.2 lit.a Cod procedură penală, Curtea a admite calea de atac și desființând în parte sentința, a descontopit pedeapsa rezultantă de 8 luni închisoare, în pedepsele componente de câte 8 luni închisoare pe care le-a repus în individualitatea lor.

Apoi în temeiul art.38 alin.2 rap. la art.39 alin.1 lit.b Cod penal, Curtea a contopit cele două pedepse de mai sus în sensul că la cea mai grea dintre ele, de 8 luni închisoare, a adăugat 2 luni și 20 de zile închisoare ce reprezintă sporul de 1/3 din cealaltă pedeapsă, în final pedeapsa rezultantă fiind de 10 luni și 20 de zile închisoare. Au fost menținute toate celelalte dispoziții ale hotărârii apelate.

Judecător Simona Petruța Buzoianu

INDIVIDUALIZAREA PEDEPSEI. CRITERII DE INDIVIDUALIZARE. PRINCIPIUL PROPORȚIONALITĂȚII.

Codul penal

-art.74 cod penal

Nerespectarea principiului proporționalității între fapta penală comisă în concret și sancțiunea efectiv aplicată pentru ca aceasta din urmă să îndeplinească cerințele de a fi necesară dar în același timp suficientă pentru reeducarea infractorului și prevenirea pe viitor a săvârșirii altor infracțiuni la care se adaugă contradictorialitatea motivării referitoare la gravitatea faptei afectează temeinicia sentinței de condamnare și impune reformarea ei.

Curtea de Apel Ploiești, Secția Penală și pentru Cauze cu Minori și de Familie Decizia penală nr.274 din 1 martie 2017

Prin sentința penală nr.2876 din 15 decembrie 2016 pronunțată de judecătoria, a fost condamnat inculpatul D. L. la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducerea unui vehicul fără permis de conducere în baza art. 335 alin. 2 C.pen. cu aplicarea art. 396 alin. 10 C.pr.pen., (faptă din data de 01.03.2016)

În temeiul art.91 C.pen.,a fost suspendată sub supraveghere executarea pedepsei iar inculpatului i-au fost impuse obligațiile prevăzute de art.93 alin.2,3 cod penal.

Prima instanță a reținut, în esență, în fapt că la data de 01.03.2016, inculpatul D.L. a condus autoturismul marca Toyota Yaris, cu numărul de înmatriculare .... pe Bulevardul Republicii din municipiul Ploiești, județ Prahova, având suspendat dreptul de a conduce astfel cum rezultă din adresa nr. 402201/29.03.2016 emisă de I.J.P. - Serviciul Rutier P.

Inculpatul a recunoscut săvârșirea faptei și a solicitat soluționarea cauzei în procedură simplificată.

La individualizarea pedepsei, prima instanță a argumentat că a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 74 C. pen. și a apreciat că fapta inculpatului prezintă un grad semnificativ de pericol social, deoarece a periclitat siguranța ”celorlalți participanți la trafic prin conducerea unui de către o persoană care nu are permis de conducere”.

Atitudinea de recunoaștere a faptei a fost de asemenea luată în considerare la stabilirea cuantumului pedepsei aplicate, instanța de fond apreciind că o pedeapsa orientată spre minimul special prevăzut de lege satisface în concret imperativul justei individualizări a pedepsei.

Pe cale de consecință, în baza art. 335 alin. 2 C.pen. cu aplicarea art. 396 alin. 10 C.proc.pen. a fost condamnat inculpatul la pedeapsa de 1 an închisoare iar în temeiul art. 91 C.pen., a fost suspendată sub supraveghere executarea acesteia pe durata termenului de încercare de 3 ani, stabilit conform art. 92 C.pen., apreciind că, scopul pedepsei poate fi atins în privința sa și fără executarea pedepsei în regim de detenție deoarece ”fapta are un grad redus de pericol social”.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel inculpatul D. L. criticând-o pentru netemeinicie în sensul că pedeapsa aplicată de instanța fondului a fost greșit individualizată deoarece este disproportionat de aspră în raport de fapta concretă pe care a recunoscut că a comis-o

în circumstanțele în care permisul de conducere i-a fost suspendat la 9 februarie 2016, eliberându-i-se o dovadă înlocuitoare despre termenul de valabilitate a căreia a fost în eroare, că și-a asumat acuzația și a recunoscut-o integral, nu este cunoscut cu antecedente penale, are o profesie care necesită deplasări în toată țara astfel că permisul de conducere este esențial pentru păstrarea locului de muncă.

Apelantul-inculpat a mai criticat și quantumul cheltuielilor judiciare făcute în faza de urmărire penală, estimate de procuror la 1000 lei în condițiile în care nu s-au administrat probatorii și nu s-au întocmit acte de procedură care să justifice această sumă.

Curtea, verificând sentința apelată în raport de criticile apelantului-inculpat, de actele și lucrările dosarului și de dispozițiile legale care au incidență în cauză precum și sub toate aspectele de fapt și de drept astfel cum impune art.417 alin.2 cod pr.pen., a constatat că este afectată legalitatea și temeinicia acesteia, pentru considerentele care succed:

În mod corect pe baza probelor administrate exclusiv în cursul urmăririi penale și constând în: procesul-verbal de depistare în trafic, de constatare a comiterii infracțiunii care se coroborează cu adresa serviciului rutier al IPJ P. privind verificările asupra situației permisului de conducere și dovada seria ..... precum și cu recunoașterea totală și necondiționată a inculpatului prima instanță a stabilit în fapt că în ziua de 1.03.2016, în jurul orei 11.30, acesta a fost depistat de lucrătorii Poliției rutiere circulând pe Bulevardul Republicii din municipiul P. la volanul autoturismul marca Toyota Yaris, cu nr. de înmatriculare ....., deși avea permisul de conducere suspendat, așa cum rezultă din evidența serviciului rutier al IPJ P. și dovada înlocuitoare eliberată la data depistării sale.

În opinia Curții, dacă în privința stabilirii situației de fapt și a fundamentului juridic al răspunderii penale a inculpatului, instanța de fond a făcut o corectă aplicare a legii, la individualizarea pedepsei, fără a analiza în concret circumstanțele în care infracțiunea a fost comisă și datele ce caracterizează persoana infractorului, i-a aplicat acestuia o pedeapsă care nu răspunde exigențelor de represiune, prevenție și reeducare ale oricărei sancțiuni de drept penal, nefiind proporțională cu fapta efectiv comisă iar motivarea care justifică alegerea pedepsei este contradictorie.

Astfel, în dezacord cu judecătorul de la instanța fondului care a considerat că fapta săvârșită are” un grad semnificativ de pericol social potențial pentru ceilalți participanți la trafic” pentru a reține apoi, când a argumentat alegerea pedepsei că are”un grad redus de pericol social”, în realitate distincția care trebuie făcută în cazul unei atare infracțiuni precum cea prevăzută de art.335 alin.2 cod penal față de cea reglementată la alin.1 al aceluiași articol se referă la împrejurarea că autorul acesteia are cunoștințele și abilitățile de conducere a unui vehicul dar posedă un permis de conducere necorespunzător ori acesta i-a fost retras, anulat sau suspendat ori nu este valabil pe teritoriul național spre deosebire de varianta tip prevăzută de alin.1 în care autorul faptei nu posedă permis de conducere.

Diferențierea făcută de legiuitor în sensul celor de mai sus se materializează și în quantumul limitelor pedepsei fiindcă pericolul social potențial este semnificativ mai mare atunci când autorul nu are cunoștințele și aptitudinea precum și experiența de a conduce un autovehicul recunoscute prin permisul de conducere dobândit legal, așa încât motivarea primei instanțe nu este circumstanțiată la cauza de față sub un prim aspect.

Sub un alt aspect, se constată că instanța de fond s-a referit în partea expozitivă a sentinței la un alt inculpat decât cel dedus judecății, G. I. C.- atunci când a stabilit răspunderea penală pentru săvârșirea infracțiunii prev. și ped. de art.335 alin.2 cod penal cu aplic. art.396 alin.10 cod proc.pen.

În egală măsură, este de netăgăduit că atitudinea sinceră a inculpatului în sensul recunoașterii faptei comise înaintea începerii cercetării judecătorești, exprimată neechivoc încă de la prima declarație și care presupune exercitarea dreptului său de a uza de procedura simplificată de judecată pentru a beneficia de reducerea legală a limitelor pedepsei exprimă și o conduită de regret și de colaborare cu organul de cercetare penală pentru a înlesni stabilirea adevărului judiciar astfel cum rezultă din declarația pe care inculpatul a dat-o agenților de poliție chiar în momentul depistării sale când a susținut că a fost încredințat despre suspendarea dreptului de conducere pentru 30 zile urmare săvârșirii unei contravenții la regimul rutier din 9 februarie 2016 așa încât potrivit dovezii înlocuitoare a permisului emise la acel moment, a crezut în mod neîntemeiat că poate circula până la data de 9 martie 2016.

De aceea, în acord cu apelantul-inculpat, Curtea consideră că individualizarea pedepsei aplicate de instanța fondului s-a făcut cu nerespectarea principiului proporționalității între fapta penală comisă în concret și sancțiunea efectiv aplicată pentru ca aceasta din urmă să îndeplinească cerințele de a fi necesară dar în același timp suficientă pentru reeducarea infractorului și prevenirea pe viitor a săvârșirii altor infracțiuni ce pot atrage răspunderea lui penală.

În acești termeni, constatând în același timp că inculpatul este o persoană în vârstă de 33 ani, cu un anume nivel al instrucției școlare și un comportament anterior corespunzător în viața socială așa cum rezultă din caracterizările depuse în faza de urmărire penală dar și că nu este înscris în cazierul judiciar iar actualmente lucrează legal ca și șef de șantier la o societate având o bună conduită profesională, Curtea consideră excesivă atât în privința cuantumului cât și a modalității de individualizare pedeapsa aplicată de judecătorul fondului.

Pentru considerentele expuse în cele ce preced, găsind fondată și critica referitoare la cuantumul estimat de organul de urmărire penală asupra cheltuielilor judiciare efectuate în această primă fază a procesului penal, în valoare de 1000 lei, față de numărul și complexitatea actelor și măsurilor procesuale dispuse, în baza art.421 pct.2 lit.a cod pr.pen., Curtea a admis apelul declarat de inculpat și, desființând în parte sentința apelată a rejudecat cauza, pronunțând o nouă hotărâre prin care în baza art.335 alin.2 cod penal cu aplic.art.396 alin.10 cod proc.pen., a stabilit o pedeapsă de 6 luni închisoare și în temeiul art. 83 C. pen., a amânat aplicarea acesteia pe durata unui termen de supraveghere de 2 ani, calculat conform dispozițiilor art. 84 alin. 1 C. pen.

În baza art. 85 alin. 1 C. pen. Curtea l-a obligat pe inculpat ca pe durata termenului de supraveghere să se prezinte la Serviciul de Probațiune la datele fixate de acesta; să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; să comunice schimbarea locului de muncă precum și să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 83 alin. 4 Cod penal, i s-a atras atenția inculpatului cu privire la consecințele nerespectării măsurilor de supraveghere, a obligațiilor ce îi revin sau în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni.

În conformitate cu art.274 din același cod, inculpatul a fost obligat la plata sumei de 700 lei cheltuieli judiciare către stat la instanța de fond.

Judecător Simona Petruța Buzoianu

CONTESTAȚIA LA EXECUTARE. CAUZE DE MICȘORARE A PEDEPSEI.

Codul de procedură penală

- *art.587 Cod procedură penală*
- *art.598 Cod procedură penală*

Comportamentul bun pe care o persoană privată de libertate, în baza unei hotărâri definitive de condamnare, îl are pe durata executării pedepsei nu reprezintă o cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei, care poate fi soluționată pe calea contestației la executare, ci, în cazul în care sunt îndeplinite și celelalte condiții prevăzute de lege, poate fi apreciat ca un motiv favorabil pentru o cerere de liberare condiționată, soluționată de instanța competentă, care este judecătoria, potrivit dispozițiilor art.587 alin.1 Cod procedură penală.

**Curtea de Apel Ploiești, Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie
Sentința penală nr.1/09.01.2017**

Prin sentința penală nr.2330/20.09.2016 pronunțată de Judecătoria M în dosarul nr.6570/256/2016, în baza art.50 Cod procedură penală rap. la art.598 alin.2 Cod procedură penală, s-a dispus declinarea competenței de soluționare a contestației la executare formulată de condamnată NG, cu privire la sentința penală nr.20/27.06.2016 pronunțată de Curtea de Apel TM, definitivă prin necontestare la data de 13.07.2016.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel P la data de 25.10.2016 sub nr.777/42/2016.

În motivarea contestației, petenta condamnată NG, prin apărătorul desemnat din oficiu, a arătat că a formulat contestație la executare împotriva mandatului nr.21/18.07.2016 pus în executare în baza sentinței penale nr.20/27.06.2016 a Curții de Apel TM, prin care a fost modificată o hotărâre de recunoaștere a unei condamnări de 16 ani și 8 luni închisoare, pentru o pedeapsă executată în Penitenciarul R din Roma, Italia, sentință recunoscută prin sentința penală nr.44/14.12.2015, modificată prin sentința penală nr.20/27.06.2016 a Curții de Apel TM, prin care s-a lămurit înțelesul deducerii perioadei executate de la 22.02.2009 la zi și nu de la 22.09.2009, așa cum se reținuse inițial.

De asemenea, a mai arătat că prezenta contestație vizează faptul că, din momentul în care a stat pe teritoriul statului italian și până în momentul predării către autoritățile române, datorită comportamentului bun pe care l-a avut, a obținut niște zile câștig, care dorește să fie luate în considerare pentru micșorarea pedepsei.

Apreciază că instanța de recunoaștere a hotărârii putea să aibă în vedere și acest lucru, iar în cazul în care nu se va considera admisibilă cererea formulată, la momentul când se va apropia termenul de liberare condiționată, instanța trebuie să aibă în vedere și aceste zile pe care le-a obținut potrivit înscrisurilor depuse la dosar, respectiv 585 de zile.

În vederea soluționării cauzei s-a solicitat copia sentinței penale nr.20/27.06.2016 pronunțată de Curtea de Apel TM, cu mențiunea datei și modalității rămânerii definitive.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea a reținut că, prin sentința penală nr.20/27.06.2016 pronunțată de Curtea de Apel TM, definitivă prin necontestare la data de 13.07.2016, a fost admisă contestația la executare formulată de condamnată NG, în sensul că a fost lămurit dispozitivul sentinței penale nr.44/ CC din 14.12.2015 a Curții de Apel TM, în sensul deducerii perioadei executate de la data de 22.02.2009 la zi și nu de la 22.09.2009.

Curtea a mai reținut că, potrivit dispozițiilor art.598 alin.1 lit.d Cod procedură penală, contestația împotriva executării unei hotărâri penale se poate face, printre altele, și atunci când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei.

Din motivele arătate în susținerea contestației formulate de condamnată NG, rezultă că aceasta din urmă solicită să fie avute în vedere 585 de zile pe care le-a câștigat cu ocazia executării pedepsei de 16 ani și 8 luni închisoare în penitenciare din Italia, ca urmare a comportamentului bun pe care l-a avut pe perioada executării, apreciind că acest aspect reprezintă o cauză de micșorare a pedepsei.

Curtea a reținut însă că susținerile condamnatei, în cazul în care acestea reflectă adevărul, nu reprezintă motive de stingere ori de micșorare a pedepsei aplicate, ci ar putea fi luate în calcul eventual, în cazul în care sunt îndeplinite și celelalte condiții prevăzute de lege, ca și motive favorabile liberării sale condiționate de instanța competentă să soluționeze o astfel de cerere, care este judecătoria, potrivit dispozițiilor art.587 alin.1 Cod procedură penală.

Având în vedere că, la solicitarea instanței, contestatoarea, asistată de avocat din oficiu, a arătat că își menține contestația la executare așa cum a fost formulată, în baza art.597 alin.4 și 7 rap. la art.598 alin.1 lit.d Cod procedură penală, Curtea a respins ca nefondată contestația la executare formulată de condamnată NG cu privire la sentința penală nr.20/27.06.2016 pronunțată de Curtea de Apel TM, definitivă prin necontestare la data de 13.07.2016.

În baza art.275 alin.2 Cod procedură penală, a fost obligată condamnată la 400 lei cheltuieli judiciare către stat.

În baza art.272 alin.1 Cod procedură penală, onorariul apărătorului din oficiu pentru condamnată, în quantum de 130 lei, a fost avansat din fondurile Ministerului Justiției în contul Baroului P.

INDIVIDUALIZAREA EXECUTĂRII PEDEPSEI.

Codul penal

- art.74 Cod penal
- art.83 Cod penal
- art.91 Cod penal

Atunci când gradul de alcoolemie cu care a fost depistat inculpatul este mai mare decât dublul minimului prevăzut de lege pentru ca fapta să fie considerată infracțiune, această faptă are o gravitate relativ ridicată, astfel că nu se impune amânarea aplicării pedepsei, această instituție având aplicabilitate pentru fapte de o gravitate redusă.

Curtea de Apel Ploiești, Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie Decizia penală nr.250/27.02.2017

Prin sentința penală nr.2976 din data de 23.12.2016 pronunțată de Judecătoria P, în baza art.336 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.396 alin.10 Cod procedură penală a fost condamnat inculpatul OP la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe.

În baza art.91 Cod penal, s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere și s-a stabilit un termen de supraveghere de 2 ani, conform dispozițiilor art. 92 Cod penal.

În baza art.93 alin.1 Cod penal, a fost obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul P, la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă și e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art.93 alin.2 Cod penal, inculpatul a fost obligat să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către serviciul de probațiune sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate, în condițiile stabilite de instanță.

În temeiul art.93 alin.3 Cod penal, pe parcursul termenului de supraveghere, inculpatul a fost obligat să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 60 de zile la Primăria O sau Primăria B – Căminul de Bătrâni B, în condițiile stabilite de instanță, afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, nu poate presta această muncă.

În baza art.91 alin.4 Cod penal, i s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.96 Cod penal.

În baza art.274 alin.1 Cod procedură penală, a fost obligat inculpatul la plata sumei de 1200 lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut că, prin rechizitoriul nr.14433/P/2014 din data de 20.04.2016, Parchetul de pe lângă Judecătoria P a dispus trimiterea în judecată a inculpatului OP pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, prev. de art.336 alin.1 Cod penal.

În sarcina inculpatului, s-a reținut, în esență, că la data de 13.12.2014, în jurul orei 23:00, a condus autoturismul marca Peugeot Boxer, cu nr. de înmatriculare ..., pe Bulevardul Republicii din municipiul P, cu o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge, respectiv de 1,70 g/l alcool pur în sânge.

Situația de fapt a fost reținută pe baza următoarelor mijloace de probă: proces-verbal de depistare (f.7-8); rezultat aparat etilotest marca DRAGER ARNF 0400 (f.9); BATA nr.2160/17.12.2014 (f.14); declarație martor M.M (f.15 - 16); declarații suspect/inculpat (f.21, 23).

Audiat înainte de începerea cercetării judecătorești, la termenul de judecată din data de 20.09.2016, inculpatul a recunoscut săvârșirea faptei și a solicitat soluționarea cauzei prin parcurgerea procedurii prevăzute de art.375 Cod procedură penală, cerere admisă de instanța de judecată (fila 9).

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanța de fond a reținut aceeași situație de fapt din rechizitoriu.

În depoziția dată în fața instanței de judecată, inculpatul a recunoscut în totalitate fapta reținută în sarcina sa, declarația coroborându-se materialul probator administrat în cauză.

În drept, instanța de fond a apreciat că fapta inculpatului OP care, în data de 13.12.2014, în jurul orei 23:00, a condus autoturismul marca Peugeot Boxer, cu nr. de înmatriculare ....., pe Bulevardul Republicii din municipiul P, cu o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge, respectiv de 1,70 g/l alcool pur în sânge, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de conducerea unui vehicul sub influența alcoolului, prev. de art.336 alin.1 Cod penal.

La individualizarea pedepsei stabilite, instanța de fond a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art.74 Cod penal, respectiv faptul că inculpatul a săvârșit fapta cu un grad de pericol social concret relevat de faptul că a condus când traficul nu era aglomerat (ora 23:00), nu a fost implicat într-un accident rutier, toate acestea contrabalansate de valoarea mare a alcoolemiei, respectiv conform BATA nr.2160/17.12.2014, inculpatul a avut o alcoolemie de 1,70 g/l alcool pur în sânge, dar și că a avut o atitudine sinceră și de regret al faptei, că nu este cunoscut cu antecedente penale, este căsătorit, are doi copii și este angajat.

Față de considerentele de mai sus, ținând cont și de dispozițiile art.396 alin.10 Cod procedură penală, instanța de fond i-a aplicat inculpatului o pedeapsă în cuantum de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, faptă din data de 13.12.2014, apreciind că este suficientă pentru a se atinge scopul preventiv și educativ al pedepsei.

Prima instanță a apreciat că nu se impune aplicarea pedepselor accesorii și complementare.

Cu privire la individualizarea judiciară a executării pedepsei, instanța de fond a făcut aplicarea dispozițiilor art.91 Cod penal, dispunând suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei pe o durată de 2 ani.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel inculpatul OP, care a arătat, în esență, că nu contestă cuantumul pedepsei aplicate de instanța de fond, ci numai modalitatea de executare.

În acest sens, inculpatul a arătat că solicită aplicarea dispozițiilor art.83 Cod penal, având în vedere criteriile prevăzute de art.74 alin.1 Cod penal și persoana sa, respectiv faptul că a avut o alcoolemie relativ redusă, nu cu mult peste limita prevăzută de lege, că nu are antecedente penale, este integrat în viața socială și a avut o atitudine de recunoaștere de la început, solicitând judecarea potrivit procedurii simplificate.

Curtea, examinând hotărârea apelată pe baza actelor și lucrărilor dosarului, potrivit dispozițiilor art.420 alin.8 C.pr.pen., în raport de criticile invocate de apelant, dar și din oficiu sub toate aspectele, a constatat că apelul declarat de inculpat este nefondat, întrucât prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt, pe baza probelor administrate în cauză în timpul urmăririi penale coroborate cu declarația de recunoaștere dată de inculpat.

A mai reținut că la termenul de judecată din data de 20.09.2016 de la instanța de fond, inculpatul OP a arătat că recunoaște fapta reținută în sarcina sa prin actul de sesizare a instanței și a solicitat ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate.

În aceeași declarație inculpatul a arătat că își însușește probele administrate în cursul urmăririi penale și nu solicită administrarea altor probe, cu excepția înscrisurilor, fiind de acord să presteze muncă neremunerată în folosul comunității.

Curtea a mai reținut că din probele administrate în cauză, însușite de inculpat, rezultă că la data de 13.12.2014, în jurul orei 23⁰⁰, acesta a condus autoturismul pe Bulevardul Republicii din municipiul P, având o îmbibație alcoolică de 0,83 mg/l alcool pur în aerul expirat, respectiv de 1,70 gr.% alcool pur în sânge.

Fapta săvârșită de inculpat prezintă o gravitate sporită, având în vedere gradul relativ ridicat de alcoolemie, respectiv mai mult decât dublul minimului prevăzut de lege pentru ca fapta să fie

considerată ca fiind infracțiune, astfel că modalitatea de individualizare a executării pedepsei la care s-a orientat prima instanță este necesară și suficientă.

Sușinerile inculpatului, potrivit cărora nu au fost avute în vedere criteriile prevăzute de art.74 alin.1 Cod penal și persoana sa, sunt nefondate, prima instanță arătând în motivarea sentinței că acesta nu este cunoscut cu antecedente penale, este căsătorit, are doi copii și este angajat la SC .....

În aceste condiții, Curtea a apreciat că nu se impune amânarea aplicării pedepsei, această instituție având aplicabilitate pentru fapte cu o gravitate redusă, ceea ce nu e cazul în speță.

Față de aceste considerente, în baza art.421 pct.1 lit.b Cod procedură penală, Curtea a respins ca nefondat apelul declarat de inculpatul.

În baza art.275 alin.2 Cod procedură penală, apelantul a fost obligat la 400 lei cheltuieli judiciare către stat.

Judecător Lucian Constantin Crăciunoiu